

ufo-nyt

SUFOI ©

49. årg. 2007

2. kvartal

Nr. 2

Det britiske ufo-mysterium
Forskere skaber ufo-teknologi
Pilot-observationer på Borneo
Bermuda Trekanten lever endnu!

Forsiden:

Den 30. og 31. marts 1993 var mere end hundrede observatører i Storbritannien vidner til en serie ufo-observationer. Mange af observatørerne var politifolk og militærpersoner. Ufoen fløj direkte over to RAF-baser. Hændelsen blev undersøgt af Nick Pope, der fra 1991 til 1994 var ansvarlig for det britiske forsvarsministeriums hemmelige undersøgelser af ufo-observationer i England. Læs hans artikel, som begynder side 4.

(Foto: Viasat Explorer/efterbehandlet af Bo Møller Hansen)

Indhold

Hvor stærk er CE3K-effekten?.....	3
Det britiske ufo-mysterium.....	4
Jubilæumskonference 2007.....	8
Bermuda Trekanten lever endnu!.....	9
Observationer på Borneo.....	13
Mange gode år.....	15
Mack Brazel - den plagede landmand.....	16
Forskere skaber ufo-teknologi.....	20
Læsertilbud.....	23
Læsertips.....	24

Skandinavisk UFO Information

SUFOI

Postboks 95, DK-6200 Aabenraa
giro 9 11 77 25

Elektronisk post til SUFOI:

Du kan kontakte flere af SUFOI's repræsentantskabsmedlemmer på vores hjemmeside: www.ufo.dk
E-mail: info@sufoi.dk

SUFOIs formål og ledelse:

Se side 3

Copyright:

© SUFOI 2007

Nyhedsmedierne kan, i henhold til ophavsretsloven og med tydelig kildeangivelse, bringe citater fra signerede artikler. Artikler må kun bringes i deres hele udstrækning efter skriftlig aftale med den ansvarshavende redaktør.

Kopiering fra UFO-Nyt er kun tilladt i overensstemmelse med overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan.

De i UFO-Nyt offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af ufoforskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at foreningen hæfter for de fremsatte meninger.

Ansvarshavende redaktør:

Kim Møller Hansen

Redaktionel medarbejder:

Ole Henningsen
e-mail: oleh@post1.tele.dk

Tegnere tilknyttet UFO-Nyt:

Henrik Klinge Pedersen og Bo Møller Hansen

Produktion:

Tryk: Glumsø Bogtrykkeri A/S
- 57 64 60 85

Annoncer:

Redaktionen modtager gerne reprojklare annoncer på produkter, der vedrører bladets emnekreds. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til bladets redaktør.

Artikler:

Redaktionen modtager gerne artikler. Send os først et brev og fortæl, hvad du har lyst til at skrive om, så du ikke bruger tid på en helt færdig artikel, som vi måske ikke kan bruge. Da bladet udgives af en forening med begrænsede ressourcer, kan vi ikke udbetale honorarer for offentliggjorte artikler.

Udgivelsestidspunkter 2007:

I 2007 udkommer UFO-Nyt 16. februar, 18. maj, 16. august og 9. november.

Abonnement:

UFO-Nyt udkommer med 4 numre årligt på hver 24 sider. Abonnementsprisen for 2007 er kr. 292,00. Beløbet indbetales på giro 9 11 77 25 til SUFOI, Postboks 95, 6200 Aabenraa.

UFO-Nyt kan fremsendes i kuvert mod en merpris på kr. 70,00 (i alt kr. 362,00). Denne kuvertservice er obligatorisk for Grønland, Færøerne og alle øvrige lande. Ønsker man at sikre sig mod fremtidige prisstigninger, kan vi tilbyde et 5 års abonnement (2007-2011 incl.) for kr. 1.460,00. Med kuvertservice bliver prisen kr. 1.810,00.

Adresseændringer:

Adresseændringer bedes hurtigst muligt meddelt direkte til SUFOI's medlemsarkiv:
Jan Hansen, Posekærvej 42, 6200 Aabenraa.

Hvor intet andet er nævnt, er de bragte illustrationer fra SUFOI Picture Library.

UFO-Nyt udgives af Skandinavisk UFO Information (SUFOI) ○ Postboks 95 6200 Aabenraa ○ tlf. 70 20 11 22
SUFOI reg. nr. 3148/3149 ○ ISSN 0049-4976

Skandinavisk UFO Information
SUFOI
Postboks 95, 6200 Aabenraa

Formål

1) SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til forståelsen af ufo-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af kildemateriale (observationsberetninger, forsøgsresultater, bøger m.m.), samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.

2) Det er SUFOI's opfattelse, at kildematerialet udgør et vigtigt grundlag for undersøgelser og oplysningsarbejde ud fra en seriøs og kritisk synsvinkel.

3) Ved et ufo-fænomen forstår vi en beretning om et himmelfænomen, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente personer, ikke kan forklares som værende et kendt fænomen.

4) Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.

SUFOI ledes af repræsentantskabet.

Formand

Kim Møller Hansen, Eilekiersvej 14, Benløse, 4100 Ringsted.

Områdeansvarlige

Rapportarbejde

Tøke Haunstrup, Skippingevej 25, Sørlev, 4460 Snertinge. 59 26 89 79-13.

Udgivelser

Kim Møller Hansen

Informationsarbejde

Peter Nørgaard, Solbakkevej 69, 8600 Silkeborg. 86 82 64 02.

Hjemmeside

Flemming O. Rasmussen, Rugmarken 2, 8520 Lystrup. 86 22 53 24.

Øvrige repræsentantskab

Per Andersen (regnskabsafdeling), Jyllingevej 111, 2720 Vanløse. 38 71 96 64.

Jan Hansen (ekspedition), Posekærvej 42, 6200 Aabenraa.

Ole Henningsen, Duegård, Højrebyvej 59, 4920 Søllested. 54 94 11 69.

Henrik Klinge Pedersen, Købmagergade 59, 1., 1150 København K.

Bo Nielsen, Søndermarken 1, 8752 Østbirk. 86 28 31 91.

Susanne Skovlund, Kærhøjgårdsvej 2, 3540 Lyngby. 48 18 94 49.

Inge Svane, Langelinie 102, 5230 Odense M

Lars Thomas (konsulent), Ægirsgade 49, 3.th., 2200 København N. 35 83 84 81.

Hvor stærk er CE3K-effekten?

Det er ingen hemmelighed, at alle ufo-foreninger (ligesom mange andre type foreninger) i adskillige år har haft faldende medlemstilgang og stadigt færre aktive. Samtidig synes det, som om interessen for det okkulte, magiske og såkaldt "alternative" er i stadig vækst. Er ufo-"forskningen" gået i stå? Er ufo-interessen blevet gammeldags? Trænger vi til noget, som kan genskabe interessen? Det er nogle af de spørgsmål, som med jævne mellemrum stilles af journalister, når medlemmer af SUFOI's repræsentantskab stiller op til interview. Nogle journalister peger bl. a. på, hvad de mener, "ufo-sagen" trænger til: En ny science fiction-film a la Steven Spielbergs "Nærkontakt af Tredje Grad" (Close Encounters of the Third Kind, forkortet til CE3K). En sådan film må da kunne give fornyet interesse og mange nye aktive, som kan være med til at løse mysteriet, eller?

Tja, lad os se lidt på historikken og de undersøgelser, som faktisk er foretaget med udgangspunkt i Spielbergs klassiske science fiction-film.

"Nærkontakt af Tredje Grad" fik premiere i USA i 1977. Filmselskabet Columbia Pictures Industries Inc. havde investeret 22 mio. dollars i filmens produktion, hvilket var meget dengang, og for at få fuld valuta for investeringen søsatte Columbia en af selskabets største annoncekampagner nogensinde. Alene i USA havde Columbia to-siders avisannoncer i et halvt år op til filmens premiere. Annoncekampagnen og en lang biografrailer øgede forventningerne til filmen og skabte en voksende interesse for emnet.

Filmen fik premiere på et tidspunkt, hvor troen på, at ufoerne var rumskibe, kulminerede. I USA mente 57% af befolkningen, at ufoerne var virkelige, og 7% havde set en ufo. I Storbritannien var procenterne mindre, men alligevel markante. Her viste en Gallup-undersøgelse, at 27% "troede på ufoer". Et tal der år for år havde været stadigt voksende, siden man i 1954 noterede sig, at 16% mente, at de flyvende tallerkener fandtes.

Det er ingen tvivl om, at medieinteressen omkring "Nærkontakt af Tredje Grad" påvirkede folks opfattelse af ufo-fænomenet og dermed resultatet af de meningsmålinger, der blev foretaget i årene omkring premieren.

Filmen påvirkede også tilgangen af medlemmer til ufo-foreningerne og

antallet af observationsindberetninger. Det britiske ufo-tidsskrift *Flying Saucer Review* (FSR) talte om en decideret CE3K-effekt, som vi også mærkede i Danmark, idet SUFOI's medlemstal i årene efter filmens premiere voksede stødt og nåede et maksimum i 1982 med mere end 2.500 medlemmer. Også det britiske forsvarsministerium (MoD) fik CE3K-effekten at føle: I 1978 (hvor filmen havde premiere i Storbritannien) modtog MoD 750 rapporter – en fordobling i forhold til året før. Tallet for 1978 er aldrig siden overgået.

Den engelske frokostavis "Daily Express" bragte Spielbergs filmanuskript som føljeton i avisen og oprettede et "UFO Bureau", hvor læserne kunne indtelefonere eller sende breve med deres observationsberetninger, som avisen så ville give videre til "ufo-eksperter til nærmere analyse". Efter nogle få dage havde ufo-bureauet modtaget ikke mindre end 6.000 henvendelser! Ifølge British UFO Research Associations daværende efterforskningsleder, Jenny Randles, viste tallet filmens enorme indflydelse på samfundet. Den skabte imidlertid ikke en bølge af nye observationer, som skeptikere ellers havde forudsagt, men opmuntrede vidner til at indrapportere gamle observationer, som de indtil da havde hemmeligholdt af frygt for at blive til grin.

CE3K-effekten virkede altså: Ufo-foreninger fik i løbet af kort tid mange nye medlemmer, men effekten skulle vise sig at være kortvarig. I august 1979 havde BUFORA (British UFO Research Association) 1.500 medlemmer (det absolut højeste i BUFORA's historie), men allerede to år senere var medlemsskaren reduceret til 550.

I 1983 undersøgte Shirley McIver som en del af sin doktorafhandling, hvorfor folk tilsluttede sig ufo-foreninger. Langt de flestes interesse blev vakt af en bog eller avisartikel om emnet eller egen observation. Dette fik en del til at søge flere informationer, men kun et mindretal bevarede interessen længe nok til at melde sig ind i en ufo-forening. Så CE3K-effekten er intet vidundermiddel, men god til at skabe opmærksomhed omkring et interessant emne.

I sidste nummer af *UFO-Nyt* fortalte Peder Schultz, hvorfor han interesserer sig for ufoer. Redaktionen modtager gerne indlæg fra læsere, der på lignende vis ønsker at bidrage til artikelserien "SUFOI 50 år".

AF KIM MØLLER
HANSEN

Det britiske ufo-mysterium

Den 30. og 31. marts 1993 var mere end hundrede observatører i Storbritannien vidner til en serie ufo-observationer. Mange af observatørerne var politifolk og militærpersoner. Ufoen fløj direkte over to RAF-baser. Det følgende er den usædvanlige historie om det, som er blevet kaldt "Det britiske ufo-mysterium".

AF NICK POPE

Observationerne kort fortalt

Den første observation fandt sted den 30. marts 1993 omkring kl. 20.30 i Somerset. Den blev fulgt af en observation kl. 21.00 i Quantock Hills. Observatøren var en politimand, der sammen med en gruppe spejdere så et fartøj, som han beskriver "lige så stort som to Concorde-fly ved siden af hinanden".

Rapporterne væltede ind, da jeg mødte på arbejde den følgende morgen. Det stod hurtigt klart, at jeg her sad med en større ufo-observation.

En af de mest interessante rapporter kom fra en person i Rugely, Staffordshire. Han fortalte om en ufo, som han mente måtte være 200 m i diameter. Han og andre i hans familie fortalte mig, hvordan de havde forfulgt et objekt i deres bil og var kommet forholdsvis tæt på objektet, som de troede var landet på en nærliggende mark. Da de ankom dertil nogle få sekunder senere, var der intet at se.

Mange af beskrivelserne drejede sig om et trekantet fartøj, eller hvor lysene så ud til at sidde på undersiden af et sådan fartøj. Pudsigt nok foregik disse observationer på treårsdagen for den berømte ufo-bølge i Belgien, hvor F-16 jagere blev sendt på vingerne for at møde en ufo, som var blevet sporet på radar.

RAF Cosford

Ufoen blev set af en militærpolitipatrulje fra RAF-basen i Cosford. Deres officielle politirapport (klassificeret "Police In Confidence" – "fortroligt, politi") fastslår, at ufoen fløj over basen "med høj hastighed ... i ca. 300 meters højde".

Rapporten beskriver to hvide lys med en svag, rød glød i bagenden, uden nogen form for motorstøj. RAF-politirapporten indeholdt også detaljer om et antal civile ufo-observationer, som de var blevet gjort opmærksom

på, da de forhørte sig på andre militærbaser, civile lufthavne og hos det lokale politi.

RAF Shawbury

Senere samme nat blev ufoen set af en meteorolog på RAF Shawbury. Han beskrev over for mig, hvordan den langsomt fløj over mod basen med en hastighed på højst 50-60 km/t. Han så ufoen affyre en smal lysstråle (som en laser) ned mod jorden. Lyset svingede frem og tilbage over området på den anden side af basens hegn, som om der blev søgt efter noget. Han hørte en ubehagelig, lavfrekvent brummende lyd fra fartøjet og fortalte mig, at han både kunne mærke og høre denne lyd – det var som om, han stod foran en bashøjtaler.

Han anslog fartøjets størrelse til at være mellem et C-130 Hercules transportfly og en Boeing 747 (jumbojet). Han fortalte mig, at lysstrålen trak sig tilbage på en unaturlig måde, og at fartøjet pludselig accelererede og fløj mod horisonten mange gange hurtigere end et militærfly. Der var her tale om, at en erfaren RAF-officer, som regelmæssigt så fly og helikoptere, fortalte mig om noget, som han sagde, var meget forskelligt fra det, han normalt så.

Forsvarsministeriets normale holdning til ufoer – at de "ikke havde betydning for forsvaret" – var helt afgjort meget tynd i dette tilfælde. Jeg spekulerede på, hvad jeg skulle sige til ham. Tag det roligt, det var sikkert bare en vejrballoon!

Jeg har for nyligt korresponderet med ham om det, men i modsætning til nogle skeptikere, er det min hensigt at respektere observatørernes fortrolighed og ikke oplyse deres navne.

Nick Pope blev i 1985 ansat i det britiske forsvarsministerium, hvor han fra 1991 til 1994 var ansvarlig for deres hemmelige undersøgelser af ufo-observationer i England. Dette ændrede totalt hans opfattelse af ufoer! UFO-Nyts læsere kan møde Nick Pope den 10. november 2007 i Lyngby Kulturhus på SUFOL's 50 års jubilæumskonference.

(Foto: Viasat Explorer)

RAF POLICE SITUATION REPORT.30-31 MAR 93.

DOB NO	DATE / TIME	PERSON REPORTING	OCCURRENCE	ACTION TAKEN
702/193	31 Mar 93 0115 hrs	RAPP Patrol	POSSIBLE UFO SIGHTING. Reports of glowing two white lights overflying the unit in a South Eastern direction at a height of 1000 feet. The velocity of the lights suggested fast jets, however, no collision beams could be seen.	1. ATC units at Lydd, Biggles, Shepperton, Birmingham and West Oxford contacted and advised that no aircraft were flying. 2. All details passed to W. Martin Police and P&SS.
	0125 hrs	Mr. [redacted] Regency	Reports the same lights in the Regency area flying southwards. He had observed the lights and seen them land at Hazelede. He had got within 200 feet of what he described as flying saucers, but on attempting to get closer they had landed could not locate them. Report recorded by Cpl Cpl.	3. Mr. [redacted] contacted Staffs Police, who attended the scene. 4. Cpl Cpl and Cpl Cpl informed.
	0230 hrs	Mr. [redacted] Shepperton	Reports to the Cpl Cpl that the lights of the same description had been seen in RAF Shepperton Airspace heading South.	5. Mr. [redacted] ascertained that the lights could not be Aircraft of a known type.
	0300 hrs	Mr. [redacted] Great Malvern	Report that the lights had been seen there also. Initially it was presumed they were in aircraft, but in light of other sightings could offer no explanation and recorded the sighting as unidentified.	6. Avon & Somerset Police were informed by Airport Staff. 7. West Mercia Police were informed of the further sightings and were contacted to report. 8. Report submitted by Cpl [redacted]

RAF POLICE
31 MAR 1993
RAF COVENTRY

STAFFORDSHIRE POLICE

Telephone: Cannock 574545

Our Ref: CAN/JC/SAT

Your Ref:

Police Station,
Wolverhampton Road,
Cannock,
Staffs.
WS11 1AW

7th May, 1993

Department of Trade and Industry,
National Air Traffic Control Services,
1 Victoria Street,
London SW1H 0ET

Dear Sirs,

I attach hereto copy reports received from my officers in connection with alleged sightings of unidentified flying objects.

Yours faithfully,

Superintendent.

Secretary (Air Staff) 2A
MOD
Main Building
Room 8245
Whitehall
London SW1A 2JZ

FAO H [redacted]
The person dealing with this correspondence is:

Hvor mange rapporter?

Af mange forskellige grunde kommer der erfaringsmæssigt færre ufo-rapporter, end der faktisk bliver set ufoer. De to vigtigste grunde er frygt for ikke at blive troet og/eller den kendsgerning, at mange mennesker ikke ved, hvem de skal kontakte om deres observationer.

Selv om der var klare instruktioner om, at ufo-rapporter, som blev sendt til militærbaser, civile lufthavne og politistationer, skulle videresendes til Forsvarsministeriet for nærmere undersøgelse, fungerede dette nationale rapporteringssystem ikke altid lige godt. Sagsakterne fra ufo-observationerne den 30. og 31. marts 1993 fortæller meget tydeligt, at der var adskillige rapporter, der aldrig nåede frem til ministeriet.

Det fremgik i et lokalt blad, at politifolk i Liskeard i Cornwall så en ufo, og at objektet blev "set af andre politifolk i hele Devon og Cornwall". Vi kan kun gætte på antallet af observationer, der ikke blev indrapporteret den nat.

Radar

Jeg gik i gang med en detaljeret undersøgelse af disse observa-

tioner, hvor jeg arbejdede tæt sammen med RAF, kolleger i Forsvarets Efterretningstjeneste og ansatte ved Ballistic Missile Early Warning System hos RAF Fylingdales.

Som en af de første ting bestilte jeg de radarbånd, der var blevet beslaglagt, og fik dem sendt til mig i Forsvarsministeriets hovedkvarter i Whitehall. Radardataene var overspillet til standard VHS videokassetter og ankom kort efter. Jeg gennemgik båndene sammen med relevante RAF-specialister, der fortalte mig, at der på båndene var nogle mærkelige radarekkoer, men at der ikke kunne konkluderes noget endeligt. Radar er ikke en eksakt videnskab, og under særlige forhold kan der opstå falske ekkoer.

Fly

Der blev senere foretaget en mere formel vurdering af radardataene. Desværre virkede en af radarantennen ikke i den aktuelle periode, så kun den sekundære flyovervågningsradar var i funktion. Men med dataene fra denne samt andre informationer var vi i stand til at skabe et billede af al fly- og helikopteraktivitet over Storbritannien, så vi kunne tage dem med i undersøgelserne

og udelukke dem fra vores efterforskning hvis nødvendigt.

RAF Fylingdales og Cosmos 2238

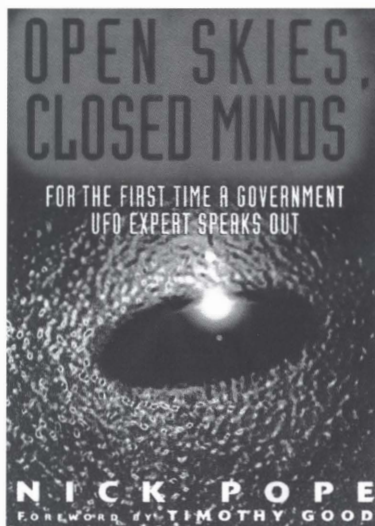
Ballistic Missile Early Warning System ved RAF Fylingdales med de kraftige rum-sporingsradarer var et vigtigt redskab i min ufo-forskning. Varslingssystemet gjorde mig hurtigt opmærksom på, at den russiske raket, som sendte kommunikationssatellitten Cosmos 2238 i kredsløb, var vendt tilbage til Jordens atmosfære. Vi mente, at det var den mulige forklaring på en sværm af ufo-observationer, som fandt sted omkring kl. 01.10 den 31. marts. Som en interessant fodnote kan nævnes, at ufologer heriblandt Jenny Randles engang har sagt, at nogle ufoer kan være interesserede i satellitundergange!

Ufologer

De færreste ufologer havde hørt om dette tilfælde, før jeg skrev om det i 1996 i min første bog "Open Skies Closed Minds". En ufolog, som havde været indblandet i sagen, var Doug Cooper. Jeg arbejdede tæt sammen med ham i min officielle forskning, som en del af en ny, mere åben politik, som jeg havde opfordret til. Nogle

Observationer

Nick Pope har skrevet to ufo-bøger: "Open Skies, Closed Minds" fra 1996 og "The Uninvited" fra 1997 – samt to science fiction-romaner: "Operation Thunder Child" og "Operation Lightning Strike".

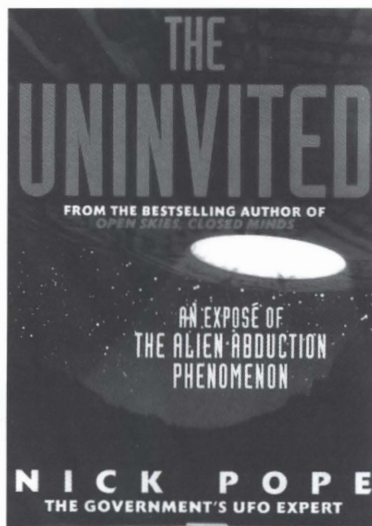
ufologer havde ligesom Doug taget godt imod dette initiativ, mens andre desværre så mig som en skummel Man-in-Black og nægtede at have noget at gøre med Forsvarsministeriet. De troede, at vi var en del af en sammensværgelse, som skulle sløre sandheden om ufoerne.

Doug viste mig sin egen rapport om observationsbølgen. Lige som os konkluderede han, at Cosmos 2238 raketten var den sandsynlige forklaring på sværmen af observationer kl. 01.10. Men der var nogle interessante godbidder i han rapport, inklusive en henvisning til, at en af ufo-observationerne havde skræmt kvæget på en mark. Kvæget skulle angiveligt have været rastløst på et tidspunkt mellem midnat og 01.00. Observatorerne beskrev deres store forbløffelse over at se køerne stå i en cirkulær formation midt på marken, alle fuldstændig tavse.

Det britiske ufo-mysterium

Den 1. november 2006 viste Channel Five en dokumentarudsendelse på en time med titlen "The British UFO Mystery" (også vist på Viasat Explorer den 25. marts og 18. maj 2007). Denne dokumentarudsendelse var en del af Channel Five's anden "Stranger Than Fiction"-serie. Produktionselskabet Steel Spyda forsøgte

Nick Pope har for første gang givet almindelige mennesker indsigt i det ellers så lukkede ufo-arkiv i det britiske forsvarsministerium.
(Foto: Viasat Explorer)

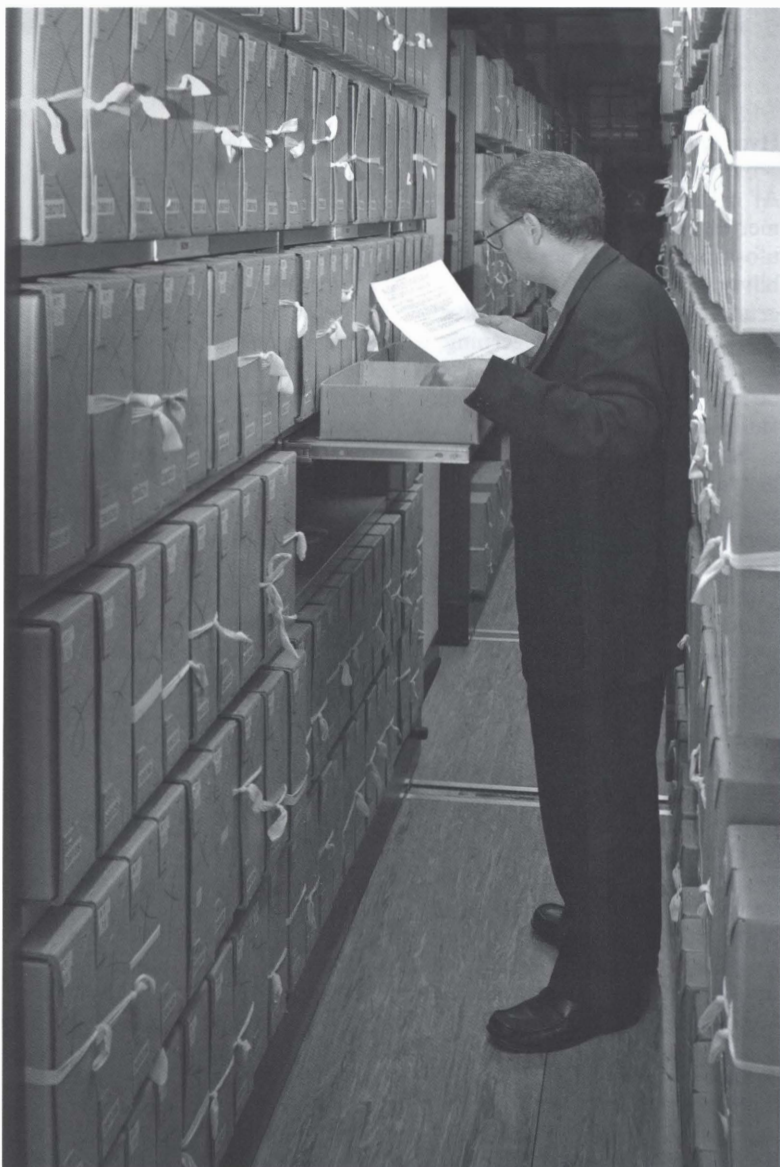

noget nyt. De fik Forsvarsministeriets dokumenter om sagen (som fyldte 105 sider) og baserede deres program på dette materiale.

"The British UFO Mystery" bliver vist for danske seere på Viasat Explorer den 18. maj 2007 kl. 17.00.

Skeptikere

Skeptikerne tilsluttede sig Cosmos 2238-forklaringen (som Forsvarsministeriet kendte til dengang) i deres forklaring på 01.00 observationssværmen og forsøgte prompte at tilpasse alle de andre observationer til den og lod antyde, at de observatører, som havde set en ufo på et andet tidspunkt, havde set forkert på uret – nogle endda med flere timer!

Hemmelige projekter

En teori, der ofte bliver hentet frem som forklaring på nogle af de mest bemærkelsesværdige ufo-observationer, er, at de kan være prototyper af nye fly eller UAV'er (ubemandede, fjernstyrede fly). Der vil selvfølgelig altid foregå testflyvninger af forskellige tingester, som man ikke ser på Farnborough fly-showet de næste mange år, men det er nu en gang sådan, at man tester disse fartøjer bestemte steder, så det, i hvert fald for regeringen, er muligt at skelne mellem tophemmelige projekter og ufoer.

Med hensyn til Aurora (en påstået hypersonisk erstatning for SR-71 Blackbird) rettede vi i forbindelse med marts 1993 ufo-observationerne henvendelse til de amerikanske myndigheder gennem den britiske ambassade i Washington. Var det muligt, at et eller andet var gået galt i de normale procedurer for overflyvning af et andet land, og kunne vores ufo-observationer skyldes en amerikansk prototype?

Svaret, jeg fik, var usædvanligt. Amerikanerne havde haft deres egne observationer af disse store, trekantede ufoer og ønskede at få at vide, om RAF var i besiddelse af et fartøj, som var i stand til at svæve ganske langsomt og så pludselig accelerere til en hastighed på adskillige tusinde km i timen. Vi ville ønske, at vi havde! Det interessante ved dette var, at nogen i USA stadig interesserede sig for ufoer, på trods af at man i 1969 angiveligt indstillede denne aktivitet, da man lukkede Project Blue Book.

Desværre manglede brevet om Aurora til den amerikanske ambassade som det eneste dokument i den sagsmappe, Steel Spyda modtog på baggrund af deres FOIA-henvendelse (ansøgning om aktindsigt i offentlig forvaltning) i forbindelse med marts 1993 ufo-observationerne.

Jodrell Bank Observatory

Ikke alle observationerne i observationssvømmen 01.10 kan forklares med Cosmos 2238. Skeptikerne blev modsagt af professor Ian Morrison, leder af Jodrell Bank Observatory (som næppe tror på ufoer!), som i dokumentaren "The British UFO Mystery" sagde:

"Folk så nogle gange et mønster af lys, som forblev i denne formation i måske adskillige minutter, og ærlig talt så tror jeg ikke, at det kan skyldes rumaffald eller lignende, som splintres og brænder op. Sådanne genstande overlever kun kortvarigt og trækker alle striber på himlen, og deres indbyrdes placering vil sandsynligvis ændre sig under deres flugt over himlen."

Konklusion

I en briefing, som jeg forberedte for min divisionschef den 16. april 1993, skrev jeg:

"Det ser ud til, at et uidentificeret objekt af ukendt oprindelse opererede i det britiske lufrum uden at blive registreret på radar; dette vil have meget stor forsvarsmæssig betydning, og jeg anbefaler, at vi foretager yderligere undersøgelser inden for Forsvars-

ministeriet eller sammen med de amerikanske myndigheder."

Min divisionschef var normalt skeptisk over for ufo-fænomenet, men i dette tilfælde var han enig med mig i min konklusion. Hans brev fra den 22. april 1993 til den assisterende leder af staben i flyvevåbenet (en af de højest rangerede RAF officerer) udtalte:

"Kort fortalt: Der ser i dette tilfælde ud til at være beviser for, at et uidentificeret objekt (eller objekter) af ukendt oprindelse opererede over de britiske øer."

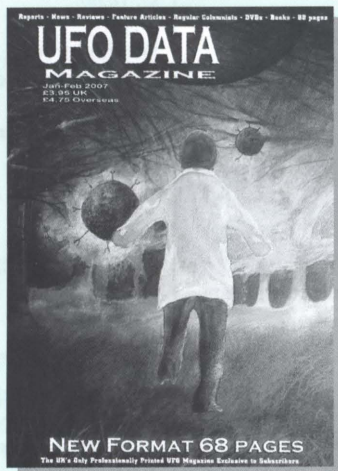
Dette er sikkert det nærmeste, Forsvarsministeriet nogensinde vil komme på at sige, at ufo-fænomenet er andet og mere end misfortolkninger og svindelnumre.

Kilde:

UFO DATA Magazine, januar-februar 2007/-for & kmh

Nyt britisk ufo-blad

Artiklen "Det britiske ufo-mysterium" er oversat fra det nye tidsskrift "UFO DATA Magazine", hvor Nick Pope har en fast klumme.

For tre år siden ophørte udgivelsen af "UFO Magazine", som på daværende tidspunkt var Storbritanniens eneste ufo-blad til salg i landets kiosker, og som samtidig var et af de toneangivende ufo-tidsskrifter i verden. Bladdøden hang sammen med Graham W. Birdsalls pludselige død. Graham Birdsall begyndte sammen med broderen Mark som aktive medlemmer i Yorkshire UFO Society og var i omkring 25 år den altoverskyggende drivkraft bag "UFO Magazine".

Nu er Graham Birdsalls livsværk videreført af Russell Callaghan, der redigerer "UFO DATA Magazine", som i indhold og udstyr ligner sin forgænger.

Læs mere om "UFO DATA Magazine" på: www.ufodata.co.uk

/kmh

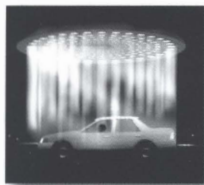
Jubilæumskonference 2007

Kom og hør nogle af de mest spændende historier om ufoer den 10. november 2007 i Lyngby Kulturhus.

Dagens program er:

- 13.00 **Velkomst** v/SUFOI's formand, Kim Møller Hansen

- 13.15 **Prominent dansk bilstopsag**
Det var en mørk aften i 1995, da en ung mand kørte mod Brande i sin BMW. Instrumenterne begyndte at te sig mærkeligt, og bilen gik i stå. Uden varsel „eksploderede“ et enormt kraftigt lys ned over vognen. Observatøren kommer og fortæller selv om denne enestående ufo-hændelse.

- 14.00 **Danske ufo-fotos i 50 år**
v/Ole Henningsen, SUFOI
Gennem 50 år har SUFOI modtaget fotografier med ejendommelige fænomener på til nærmere bedømmelse. Ole Henningsen vil i sit indlæg med billeder og videoklip vise, hvilke typer af billeder, der ligger i arkivet.

- 14.40 Pause

- 15.00 **Er der nogen?** v/astrofysiker Michael Linden-Vørnle
Er vi alene i det umådelige verdensrum, eller vrirler det med liv derude? Vi ved det endnu ikke. I de seneste år er astronomer, biologer, geologer m.fl. imidlertid begyndt at arbejde sammen under overskriften "astrobiologi" for at søge efter svaret på dette spørgsmål. I foredraget giver Michael Linden-Vørnle et overblik over universets udvikling "fra big bang til DNA" og præsenterer de seneste resultater fra astrobiologien.

- 15.30 **Har der været mennesker på Månen?** v/cand. scient. Steen Eiler Jørgensen
Har der været mennesker på Månen? Mange danskere mener nej, og det må i så fald være en af de største konspirationer i historien. Steen Eiler Jørgensen, formand for Dansk Selskab for Rumfartsforskning, prøver at se den udbredte konspirationsteori i et bredere perspektiv.

- 16.00 Pause

- 16.20 **Det britiske forsvarsministerium og ufoer** (foredrag på engelsk) v/Nick Pope (England)
Den britiske regering startede en efterforskning af ufo-observationerne gennem en enhed analog til det kendte

projekt Blue Book hos det amerikanske luftvåben. Efter denne enhed var etableret i England, modtog den over 10.000 rapporter om ufoer, lige som den blev involveret i andre mysterier som bortførelser og korncirkler. På konferencen kan du høre om den fascinerende, officielle ufo-enhed fra personen, der havde ansvaret for den, Nick Pope.

- 17.00 **Er vi blevet klogere på ufo-fænomenet?**

v/Toke Haunstrup, SUFOI
Et halvt århundrede er gået, siden SUFOI begyndte at indsamle beretninger om usædvanlige himmelfænomener. Mere end 15.000 rapporter er det blevet til, og mange timer er gået med at undersøge observatørers beretninger. I anledning af 50 års jubilæet satte SUFOI sig derfor for at besvare spørgsmålet: Er vi blevet klogere på ufo-fænomenet? Og svaret var ja! Dette dokumenteres i rapporten "50 år med ufoer – hvidbog over SUFOI's rapportarbejde". Rapportens konklusioner både overrasker og provokerer og viser, at mange forhold spiller en rolle ved observatørers oplevelser af usædvanlige himmelfænomener.

- 17.30 **Afslutning** v/SUFOI's formand, Kim Møller Hansen

Konferencen afholdes den 10. november 2007 fra kl. 13.00 til kl. 18.00.

Den finder sted i Lyngby Kulturhus, Klampenborgvej 215B, 2800 Lyngby (over for Lyngby Storcenter).

Billetter koster kr. 120 per person.

Bestilling af billetter:

Indbetal kr. 120 per billet med angivelse af navn og adresse til SUFOI, girokonto 9 11 77 25. Eller overfør beløbet via Netbank til regnr. 3113 konto 9 11 77 25. Billetterne tilsendes med posten. Kun besøgende med billet er garanteret adgang til konferencen. Billetter kan også bestilles på kuponen side 23.

Bermuda Trekanten lever endnu!

"Alle vores elektroniske og magnetiske navigationsinstrumenter var ude af drift. Kompassen drejede rundt og rundt, selv om flyet fløj lige fremad. (...) I stedet for som ventet at se den blå himmel, var alt indhyllet i en mørk, gråligvid dis. Sigtbarheden så ikke ud til at være mere end tre km. Vi kunne nu hverken se havet, horisonten eller himlen. Luften var meget rolig, og der var hverken lyn eller regn. Jeg vil kalde det for en 'elektronisk tåge', da det så ud, som om det var det, der forstyrrede vores instrumenter.

Med bøgerne "The Bermuda Triangle" (1974) og "Without a Trace" (1977) (som udkom hhv. 1976 og 1978 på dansk hos Bogans Forlag) gjorde Charles Berlitz farvandet mellem Floridas sydspids og øerne Bermuda og Puerto Rico verdensberømt som det trekantformede havområde, hvor fly og skibe igennem århundreder er forsvundet ganske sporløst.

Den såkaldte Bermuda Trekant er også blevet behandlet af mange andre forfattere, men en del har tydeligvis skrevet af efter hinanden, "glemmer" vigtige oplysning-

ger m.m. og bidrager således ikke med ret meget nyt til at belyse det tilsyneladende mysterium.

En enkelt forfatter har dog skilt sig markant og positivt ud, nemlig forskningsbibliotekar Lawrence David Kusche, der i 1975 fik udgivet bogen "The Bermuda Mystery – Solved", som så særdeles kritisk på mysteriet og i rigtig mange tilfælde kunne påvise, at der ikke var hold i mange af de oplysninger, som Bermuda Trekant-forfatterne – ikke mindst Charles Berlitz – fremlagde.

Mange mystiske forlis er hverken gådefulde og "sporløse", men har

efterladt sig vragrester, er sket i meget dårligt vejr eller i et farvand langt fra Bermuda Trekanten. Forklare alle de 60 skibs- og flyforlis, som han undersøgte, kan Kusche dog ikke.

I de seneste 25 år har der været ret stille omkring det farlige hav – bortset fra en ny teori i ny og næ om årsagen til de mange gådefulde forlis. Nye mediehistorier om dramatiske og gådefulde forsvindinger har det været sparsomt med – så er mysteriet dødt?

Nej, slet ikke, hvis man skal tro Gian J. Quasar, der i 2003 udgav bogen "Into the Bermuda Triangle", og som bestyrer den interessante hjemmeside www.bermuda-triangle.org. Faktisk er mere end 1.000 skibe og fly forsvundet i de seneste 25 år!

AF KIM MØLLER
HANSEN

Betegnelsen "Trekant" (Triangle) dukkede op første gang i 1952, da George X. Sand skrev artiklen "Sea Mystery at our Back Door" i tidsskriftet "Fate". Og navnet "Bermuda Trekanten" (Bermuda Triangle) blev opfundet af Vincent Gaddis i 1964 i artiklen "The Deadly Bermuda Triangle" i tidsskriftet "Argosy". Ingen af de mange forfattere, som har skrevet om Bermuda Trekanten, er enige om det dødelige farvands præcise grænser, men der er dog enighed om, at flertallet af forsvindingsnumrene finder sted i trekantsområdet mellem det sydlige Florida, Bermuda og Puerto Rico. (Kort: fra bogen "Into the Bermuda Triangle")

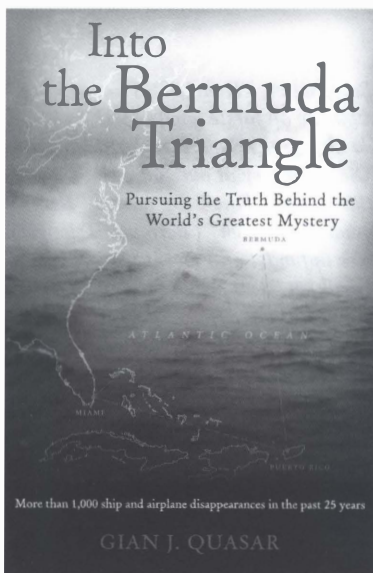
www.bermuda-triangle.org

Bermuda-Triangle.org er Gian J. Quasar hjemmeside. Den blev oprettet i 1999, mens han indsamlede stof om Bermuda Trekanten til bogen "Into the Bermuda Triangle – Pursuing the Truth Behind the World's Greatest Mystery". I dag giver hjemmesiden opdateringer på mysteriet med fx lister over forsvundne skibe og fly, gennemgang af teorier, behandling af facts & myter – ligesom den orienterer om Gian J. Quasars andre bøger og projekter.

Alene i 1978-79 forsvandt 18 fly på mystisk vis, men kun 2-3 hændelser blev omtalt i de amerikanske aviser. Og hændelserne er ikke mindre gådefulde end i "gamle dage". Men da der ofte at tale om mindre både og fly, som "bare" er væk, og ikke dramatiske forlis, nedstyrtninger etc. med mange døde og kvæstede, finder historierne ikke vej til mediernes. Men de registreres hos National Transportation Safety Board (NTSB) i Washington, D.C., og her taler statistikkerne deres tydelige sprog:

- 1964-1974: 37 fly forsvundet
- 1975-1984: 41 fly forsvundet
- 1985-1994: 32 fly forsvundet
- 1995-2003: 20 fly forsvundet

I gennemsnit forsvinder der ifølge NTSB's statistikker 4 fly årligt. Og nogle af hændelserne er virkelig hårrejsende. Der er eksempler på, at to fly er fløjet med få kilometers afstand, hvorefter det ene pludselig er forsvundet.

Eller at folk i en lufthavn har set et fly lægge an til landing, og flyvekontrollen har haft radio-kontakt med piloten, men at flyet aldrig er landet!

I 2000 forsvandt 130 både/skibe sporløst, og Gian J. Quasar siger, at det gennemsnitlige tal er 20-30 sporløst forsvundne skibe pr. år!

Vi bliver jo ikke så meget klo- gere om fænomenet ved at læse de mange (ofte spændende) hændel- sesforløb, bortset fra en forståelse af, at de kræfter, der åbenbart er på spil, rammer tilfældigt, pludse- ligt uden varsel og under mystiske omstændigheder. Mere interessant er det at læse beretningerne fra de mennesker, som har oplevet mystiske fænomener i Bermuda Trekanten og mod alle odds har overlevet og været i stand til at give en førstehåndsbeskrivelse. De bedste kapitler i "Into the Bermuda Triangle" omhandler sådanne sager, og her bringes en smagsprøve (oversat af Flemming O. Rasmussen) fra bogen:

Da Bruce Gernon passerede Andros Island i sit Bonanza-fly på sin vej mod Bimini den 4. december 1970, så han et mærkeligt meteorologisk fænomen, som ligner andre observationer af den ukendte "elektroniske tåge".

Klokken havde passeret 15, og Gernon var lettet fra Andros Is- land, da han sammen med sin far, Bruce Gernon Senior, og arbejds- kollegaen Gus Lafayette så en linseformet sky hænge meget lavt over havet. De bemærkede den, fordi den befandt sig lavere end noget, de tidligere havde set, om- kring 150 m over havoverfladen. Da de fortsatte deres stigning (ca. 300 m i minuttet), bemærkede de, at den linseformede sky ændrede sig til en enorm stor cumulusky, som så ud til stige med samme hastighed, som de gjorde. I løbet af nogle få minutter opslugte den Bonanzaen, indtil Gernon fløj oven over den og op i klar himmel

i 3.500 meters højde. Gernon så bagud og opdagede, at skyen var blevet endnu større og ændrede form til en halvcirkel bag dem. Kort efter så de en anden sky, der opbyggede sig foran dem. Da de nærmede sig skyen, så de, at den blev dannet ved havover- fladen, akkurat som den sky de havde bag sig, men i dette tilfælde strakte den sig op i omkring 18.000 meters højde. Gernon besluttede at flyve uden om den. Men efter adskillige kilometer opdagede de, at skyen krummede sig omkring dem mod øst. I dette øjeblik gik det op for dem, at det var den samme sky. Uden for deres synsfelt havde den dannet en gigantisk doughnut, som helt omkransede dem. Gernon mente, at den måtte have en diameter på omkring 50 km, da sigtbarheden den dag var omkring 15 km, og skyerne strakte sig længere, end han kunne se.

Gernon indrømmer, at han følte det, som om han var buret inde – skyen var for høj til, at hans Bonanza kunne flyve over den, og det var umuligt at flyve under den. Den doughnut-for- mede sky omkransede dem sta- dig, indtil den nu kun havde en indvendig diameter på 5 til 8 km. Usædvanligt klare, hvide lyn glim- tede på skyens inderside, og den blev mørkere og mørkere.

Gernon fortæller:

"Jeg opdagede en stor U-for- met åbning i den vestlige side af doughnut-skyen. Jeg havde intet andet valg end at dreje af og for- søge at flyve ud gennem åbningen. Da vi nærmede os, holdt vi udgik efter toppen af U-åbningen, hvor den dannede et hul. Hullet i skyen dannede nu en perfekt horizon- tal tunnel, halvanden kilometer bred og mere end 15 km lang. Vi kunne se den klare blå himmel på anden side.

Vi så også, at tunnellen hur- tigt skrumpede ind. Jeg gassede motoren op ved at give den flere

◀ "Into the Bermuda Triangle" er på 294 sider, illustreret og koster 14,95 US\$. Den er velskrevet, har et velfungerende register, gode noter og en omfattende kildeliste. Bogens bedste kapitler er klart dem, hvor Gian J. Quasar giver baggrunden for mysteriet i fortid og nutid og gengiver de mystiske hændelser fra nyere tid – ikke mindst dem, hvor folk har overlevet uhyggelige ting i området og efterfølgende har fortalt om deres oplevelse. Svagest står de kapitler, hvor forfatteren skal have alt med, som i gennem tiderne er blevet sat i forbindelse med mysteriet, fx Atlantis og andre forsvundne kulturer. Gian J. Quasar siger, at "...selv hvis vi kunne finde hvert eneste forsvundne skib og fly, har vi ikke løst mysteriet, for mysteriet hand- ler ikke om hvor, men hvorfor og hvordan..."

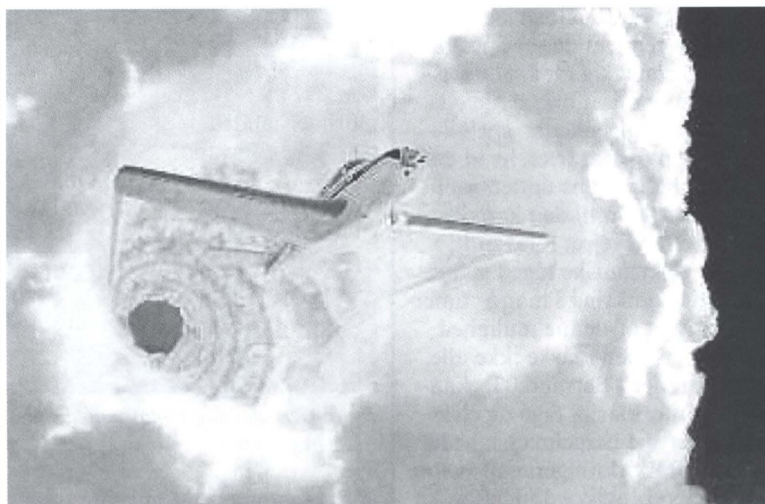
omdrejninger, hvilket bragte vores hastighed op i det farlige område på 370 km/t. Da vi fløj ind i tunnelen, var dens diameter skrumpet ind til blot 60 m.

Jeg var overrasket over, hvordan tunnelen nu så ud. Den var kun halvanden kilometer lang, og ikke som jeg tidligere anslog 10 gange så lang. Lyset fra eftermiddagssolen skinnede gennem udgangshullet og frembragte en silkeagtig, hvid glød på siderne. Siderne var perfekt runde og trak sig langsomt sammen. Hele vejen rundt var der små totter af skyer i en grålig farve. Skyerne hvirvlede mod uret rundt om flyet.

Vi befandt os kun 20 sekunder i skyen, før vi slap ud af den. I omkring fem sekunder havde jeg en underlig følelse af at være vægtløs. Da jeg kiggede bagud, snappede jeg efter vejret, da jeg så tunnelens vægge falde sammen til en smal spalte, som langsomt roterede med uret.

Alle vores elektroniske og magnetiske navigationsinstrumenter var ude af drift. Kompasnålen drejede rundt og rundt, selv om flyet fløj lige fremad. (...) I stedet for som ventet at se den blå himmel, var alt indhyllet i en mørk, grålig hvid dis. Sigbarheden så ikke ud til at være mere end tre km. Vi kunne nu hverken se havet, horisonten eller himlen. Luften var meget rolig, og der var hverken lyn eller regn. Jeg vil kalde dette for en 'elektronisk tåge', da det så ud, som om det var det, der forstyrrede vores instrumenter. (...) Vi var i den elektroniske tåge i tre minutter, da flyvekontrollen over radioen fortalte os, at han havde identificeret et fly lige over Miami Beach med kurs mod vest. Jeg så på mit ur og opdagede, at vi havde fløjet i mindre end 34 minutter. Vi kunne ikke være nået til Miami Beach – vi skulle nærme os Bimini-øerne. Jeg fortalte flylederen, at han måtte have identificeret et andet fly, og at vi var omtrent 140 km sydvest for Miami og stadig på udkig efter Bimini.

Pludselig begyndte tågen at dele sig på en mærkelig elektronisk facon. Lange vandrette linjer dukkede op i tågen på begge sider af os. Linjerne bredte sig i 6 eller 8 km lange sprækker. Vi kunne se den blå himmel gennem sprækkerne. Sprækkerne fortsatte med at udvide sig og samle sig. I løbet af otte sekunder var alle spræk-

ker samlet i en, og den grå tåge forsvandt. Det eneste, jeg kunne se, var en skinnende blå himmel, så mine pupiller trak sig sammen på grund af det kraftige lys. Så fik jeg øje på revene ud for Miami Beach lige under mig."

Både fascineret og forvirret over sin oplevelse begyndte Gernon at lave nogle beregninger. Han så på sit ur. Han havde kun fløjet i 47 minutter. Alligevel måtte han have fløjet mindst 400 km. Han kunne på ingen måde flyve så hurtigt. "Jeg kunne rent logisk ikke forstå, hvad der var sket under flyvningen. Jeg følte, at flyvningen var meget betydningsfuld og gennemgik den i min hjerne adskillige gange den dag."

Gernon hørte om Bermuda Trekanten i 1972 og om teorierne om spring i tid, som fik nogen til helt at forsvinde.

"Jeg fandt ud af, at tid var nøglen. Det skulle have taget omkring fire minutter at flyve gennem tunnelen, da den så ud til at være 15 til 25 km lang. Det var faktisk den tid, det tog os flyve fra uvejret og nå den klare himmel. Det mest bemærkelsesværdige er, at vi ikke kom ud af uvejret 150 km fra

Miami, som vi skulle.... Vi havde fløjet en strækning på 160 km og en tidsspan på 30 minutter på lidt mere end tre minutter.

(...) Jeg bemærkede ikke andre farver end grå nuancer. Det var den farve, tågen havde. Det er en af grundene til, at jeg kalder den for elektronisk tåge. (...) Jeg bemærkede lidt turbulens i forbindelse med tågen. Da flyet nåede enden af tunnelen og fløj fra uvejret, havde jeg en fornemmelse af, at der ingen tyngdekraft var. Jeg følte det også, som om vi fik et kraftigt skub i flyveretningen. Samtidig med denne dannede der sig kondensstriber ved vingespidsene i omkring 10 sekunder.

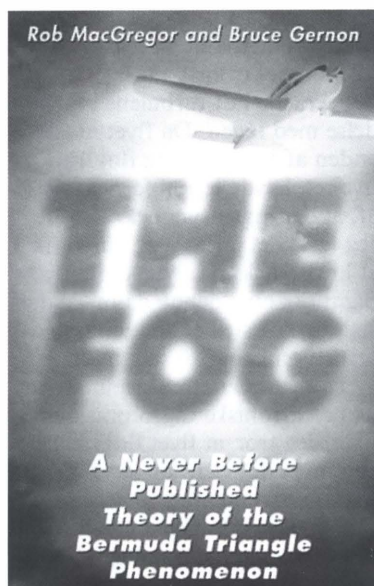
Det var på dette tidspunkt, at den elektroniske tågen omsluttede flyet. Jeg tror, at flyet fløj i klart vejr, men det viste sig at være IMC (instrumentale meteorologiske forhold), da tågen omsluttede flyet. Med andre ord, jeg fløj ikke gennem tågen, jeg fløj med tågen. Det sætter tingene i et lidt andet perspektiv for en pilot at opfatte det, og dette kan være årsagen til, at piloter bliver tid/rum desorienteret."

Bruce Gernon,
ca. 1970.

Mens de fleste piloter og skibskaptajner gennem de seneste 30 år har forsonet sig med, at deres observationer er uforklarede og pludselige begivenheder, spekulerer Gernon fortsat over, hvad der skete for ham. Hans undersøgelser har ført ham til den konklusion, at efter uvejret forsvandt, var den elektroniske tåge i stand til at drive omkring i mange timer.

Set i lyset af denne mulighed kan mange, men måske ikke alle, observationer i Bermuda Trekanten med uforklarlig tåge og elektromagnetiske uregelmæssigheder skyldes eftervirkningerne af denne type meteorologiske dannelser. Men mange har fortalt, at disse "elektroniske tåger" pludseligt er dukket op ud fra intet. De synes at blive dannet rent tilfældigt og forsvinde lige så hurtigt uden at forårsage uvejr.

Bruce Gernon har været aktiv pilot i Bermuda Trekanten i næsten 40 år og har selv oplevet skræmmende og uforklarlige ting, mens han har fløjet i området. Sammen med Rob MacGregor har han skrevet bogen "The Fog", hvor de beskriver, hvorledes et meteorologisk fænomen – elektronisk tåge – måske kan forklare områdets gådefulde hændelser.

Gernon har tænkt meget over, hvad der skete for ham, og han har været ekstra opmærksom, når han siden har fløjet i Bermuda Trekant-området. Han har fløjet i mange tusinde timer i området. Han er en fremragende observatør med et skarpt øje for detaljer, og han har en lige så fremragende hukommelse. Han har også set

Bruce Gernon i dag sammen med Rob MacGregor (tv.).

andre fænomener. Omkring tre måneder senere så han en "ufo" accelerere hen mod ham. Han husker, at der var et besynderligt sammentræf mellem den og hans tidligere oplevelse.

"Vi fløj om natten omkring kl. 21.30 i februar, og vejret var CAVU (maksimumhøjde og ubegrænset sigtbarhed). Vi fløj over Miami i 3.000 meters højde med retning mod Bimini. Da vi var

nogle få kilometer fra kysten, så vi et ravfarvet lys øst for os. Pludselig fløj det mod os med en utrolig hastighed. Det var på kollisionskurs med os, og i løbet af sekunder var det lige foran os. Det var klart ravfarvet og havde en facon som en tallerken med en diameter på omkring 100 m. Det var massivt, og jeg mener, at dets masse var af en fast natur og ikke blot en slags lys. Jeg drejede skarpt mod venstre for at undgå kollision. Da jeg så tilbage for at se, hvor det var, forsvandt det. Det kan have været en illusion – selv om vi begge så nøjagtigt det samme. Det er interessant at bemærke, at ufoen fløj på den samme kurs, som jeg fløj, da jeg fløj gennem tidstunnellen og så den elektroniske tåge." □

Illustrationerne i denne artikel stammer fra bogen "Into the Bermuda Triangle" og hjemmesiden www.bermuda-triangle.org.

Knap så mystisk

I juli 1997 fandt folkene om bord på et engelsk flådefartøj en forladt båd i Bermuda Trekanten. HMS London fandt den tyske båd Ruth, som drev omkring uden mandskab og så ud, som om den kun havde været forladt i et par dage. Båden var uskadet, og på bordet i kahytten lå en bog.

Kommandøren på HMS London, Iain Green, fortalte senere, at det først var, da køleskabet blev åbnet, at det gik op for ham, at båden havde været til havs i lang tid. Den rådne stank af kød og andre madvarer bølgede ud mod folkene fra HMS London.

Flådefartøjet tog Ruth på slæb og sejlede mod Puerto Rico, da navigationssyste-

met og motoren gik i stå. Det lykkedes dog for mandskabet at nå i havn, og adskillige aviser – blandt andet engelske "The Times" – bragte historien.

Båden tilhørte et tysk ægtepar, og en tid frygtede myndighederne det værste. Men Ralf og Britta Schilling blev fundet i deres hjem nær Düsseldorf. De havde ti måneder tidligere været på Kanarie Øerne og troede, at båden var blevet stjålet. Fortøjringen havde sikket ikke været sikker nok. Ruth var drevet til havs og i løbet af de næste par måneder krydset Atlanten til Bermuda Trekanten. □

(Kilde: Malene Steen Nielsen Flagga, www.dr.dk)

Observationer på Borneo

"En aften fløj kapt. Georg og hans styrmand fra Tawau til øen Labuan. Da de forlod Borneos kyst med kurs mod øen, lagde en lysende ufo sig på deres højre side...for derefter at flyve rundt om nogle gange og derefter, pist væk!..."

I mine flyvende år som pilot (1958-1998) startende med svævefly, 35 lette motorfly, Learjet og B-737 har jeg ikke set ufoer, kun fænomener der kan forklares, men jeg har studeret et utal af ufo-rapporter fra pilotkollegaer fra hele verden. Personligt har jeg mødt piloter, der har haft ufoer inde på nært hold under flyvninger. Hvor står jeg så selv som ufolog? Ja, jeg er skeptisk til visse hændelser, og troende i andre.

Jeg var pilot i Mærsk Air i samme tid som kollega Dieter Betz (se artiklen i *UFO-Nyt* nr. 3, 2006) og hørte om hændelsen fra anden side.

Det er meget almindeligt, at ufo-interesserede holder meget lav profil om deres virke. Det gælder især piloter – af hensyn til karriere og omdømme m.v. – så man må forsigtigt stikke følere ud og finde ud af, hvem man kan drøfte ufoer med.

De tossedes paradis

I 1989 forlod Dieter Betz og jeg Mærsk Air og drog ud i den store verden. Jeg fik job i Air Nauru,

som er et nationalt luftfartsselskab i verdens mindste republik, den tropiske ø Nauru (også kendt som de tossedes paradis), der ligger i Stillehavet 32 sømil syd for ækvator og 166 østlig længde. Øen er på 21 km² og har 9.000 indbyggere.

I mine fire år som B-737 kaptajn her, var der ingen historier om ufoer eller hændelser, mens jeg var der. Det eneste, der tangerede mysterier på øen, var det mytologiske, idet der blandt befolkningen var en udbredt tro på folket i havets dyb, nemlig Kong Neptun og hans havfruer. Jeg fortalte om vores havfrue på havnefronten i København, men undlod dog at fortælle, at hun er en skulptur.

Efter fire års kontrakt med Air Nauru drog jeg til Malaysia, hvor jeg fik job i Transmile Air, hvor jeg hovedsageligt var træningskaptajn på B-737 (1993-1998).

Ufo med vinduer

Malaysia er et tropisk paradis, der i tidens løb har haft en masse

ufo-hændelser, og med aliens der adskiller sig fra andre steder i verden, idet de er minier fra 0,15 m til 1,00 m. Mange rapporter om dette kommer fra den del af Malaysia, der ligger på Borneo.

I oktober 1995 var der en hændelse, der satte noget i gang. I en oliepalmeplantage 40 km syd for Malaysias hovedstad, Kuala Lumpur, blev der ved nattetide og i klart vejr og i retning nord observeret en lysende ufo lige over horisonten – og det stod på i en længere periode. Dermed startede der en større valfart af ufo-interesserede, presse m.fl. til stedet. Der blev rapporteret, at ufoen var stationær, og med et kraftigt teleskop kunne man se vinduer m.m.

Jeg var meget skeptisk, fordi ufoer normalt bevæger sig rundt og slet ikke er stationære i længere tid. 25 km nord for Kuala Lumpur ligger der på et 6.000 fod højt bjerg (Genting Highland) et spillekasino, hvor bygningerne om natten er kraftigt oplyst. Den totale distance fra observationsstedet til kasinoet er 65 km. Jeg har beregnet, at kasinoet ligger vel

AF NIELS SKOUSEN
KRISTENSEN

På hjerget Genting Highland ligger et spillekasino, hvor bygningerne om natten er kraftigt oplyste og kan ses fra en oliepalmeplantage mod syd. I oktober 1995 blev spillekasinoet oplevet som en lysende ufo. (Kort: Henrik Klinge Pedersen)

En Cessna Caravan fra Transmile Air fik følgeskab af en lysende ufo i 1996.

inden for synsvidde, og retningen er perfekt – nå, men det er så min mening om den sag.

Men i det mindste satte hændelsen noget i gang, idet en forretningsmand, hvis firma arrangerer konferencer og seminarer, annoncerede i dagblade, at en ufo-konference ville blive afholdt den 17. december 1995. Jeg selv og kapt. Tan fra Transmile Air deltog sammen med 60 andre i konferencen.

UFORIA – UFO Research in Asia

En lokal senior-ufolog A. Jamaluddin fortalte på ufo-konferencen om årtiers hændelser i Malaysia, bl.a. om de små aliens på Borneo. Andre deltagere fortalte om deres personlige observationer. Den mest interessante var en diplomatfrue, der fortalte om en hændelse på New Zealand, hvor hendes mand var Malaysias ambassadør. Deres bolig lå på en skråning

vendt mod havet, og en søndag morgen ved kaffen opdagede fru en stillestående ufo uden for vinduet. Hun bad sin mand tilkalde myndighederne, men han afviste, idet han mente, at det ville anfægte hans troværdighed som ambassadør. Efter 20 min. forsvandt ufoen, og en halv time senere myldrede det med politi og presse. Naboerne havde også set ufoen og tilkaldt politiet.

Konferencens højdepunkt var fremvisningen af to videoer: Den første var "Roswell Obduktionen". Den anden video viste filmklip af flyvende ufoer i Schweiz filmet af en Eduard J. Meier. Begge betragtes mig bekendt i dag som meget tvivlsomme hændelser.

Konferencen sluttede med oprettelsen af foreningen "Uforia" (UFO Research in Asia).

Ufoer set fra fly og lufthavn

I 1996 var der to troværdige hændelser, hvoraf to af Transmile Airs piloter var involveret i den ene. Stedet var i den malaysiske stat Sabah på Borneo.

Hændelse 1: Transmile Air bruger Cessna Caravans som "fragt feeder liner" fra små pladser til vores B-737, som så flyver fragten fra Kota Kinabalu til Kuala Lumpur.

En aften fløj kapt. Georg og hans styrmand fra Tawau til øen Labuan (se kort). Da de forlod Borneos kyst med kurs mod øen, lagde en lysende ufo sig på deres højre side for en tid for derefter

at flyve rundt om nogle gange og derefter, pist væk. Hændelsen varede kun nogle få minutter. Piloterne rapporterede til Labuans militære flyvekontrol. De havde dog kun set Cessnaen på deres radar.

Hændelse 2: Denne hændelse fandt sted ved Sandakan lufthavn, og ufoen blev iagttaget af flyveledere, piloter og andet personale ved lufthavnen inkl. Transmile Airs agent på stedet. Det var en formiddag, hvor en Malaysian Airline B-737 var på finale til den vestvendte bane. Flyvelederen havde givet dem landingstilladelse og informerede dem samtidig om, at en ufo hang stille i luften vest for pladsen i udflyvningssektoren. Piloterne bekræftede, at de havde den i sigte, hvorpå de landede deres fly. Ufoen var kun synlig i ca. 5 min. og forsvandt lynhurtigt. En halv time senere myldrede lufthavnen med politi og militærmandskab.

Det var først et år senere (1997), at jeg blev bekendt med disse to hændelser. Kapt Georg var nu styrmand på vores B-737, og det var så på en flyvning sammen med mig, at han fortalte om observationerne.

Ja, som man siger: "Det er bedre at have en fugl i hånden, end ti på taget." Mon dog ikke en dag vi vil have en virkelig ufo i hænde?

(Kort: Henrik Klinge Pedersen)

Mange gode år

Min interesse for ufoer begyndte i sommeren 1952, da jeg var i Haarby på sydvest-Fyn. Vi var nogle stykker, der nød en god sommeraften. Pludselig så vi et aflangt lys ude i horisonten. Højden var ca. 5-10 grader, stor fart og varigheden ca. 8-10 sekunder.

I 1958 var der en ufo-begivenhed. Jeg kan ikke huske om hvad, men adressen på SUFOI stod i avisen, og så var det bare med at få skrevet. Jeg har været medlem af SUFOI lige siden, og der har givet mange gode timer og oplevelser. I 1963 var vi fx til et stort møde i Fredericia med George Adamski og Josef F. Blumrich. Det var et interessant møde, og vi fik snakket med mange.

I løbet af 1960'erne fik vi dannet en gruppe for Århus og omegn, under ledelse af Ole J. Knudsen. Vi mødtes en gang om måneden på skift i hjemmene. Det var en god tid.

Omkring 1970 havde vi et stort møde i Århus. Uden for salen havde vi en udstilling, som knapt var færdig, da de første gæster kom. Så sagde Ole, at jeg skulle begynde at sælge billetter, indtil de var færdige med udstillingen. Pludselig kom folk bare væltende ind. Så måtte jeg have fat i min kone, Ruth. Cigarkassen var hurtigt fuld, så en håndfuld penge røg ned i Ruths taske. Det skete to gange, inden der blev lidt ro. Hvor mange der var, kan jeg ikke huske, men der var flere hundrede – langt over forventning. Så er det dejligt at arrangere noget!

Senere blev jeg rapportoptager og skulle dække en del af Østjylland. Det var en interessant tid. Det var sjovt at se, hvordan folk opfattede de forskellige ting. Det må jo have været godt nok, det jeg lavede, for en dag ringede Peter Nørgaard og spurgte, om jeg ville gå ind i repræsentantskabet for Østjylland.

Det var interessant at se arbejdet indefra. En dag ringede Peter Nørgaard igen. Nu var det alarmcentralen, som trængte til en bestyrer. "Du skal bare have en kuglepen, rapportskema og en telefonsvarer," sagde Peter. Telefonvakterne blev til to ugers-

vagter. Vi var tre, som passede alarmcentralen på skift, så det var jo til at klare.

Der kom mange henvendelser. Især fra skoleelever, når de havde temauger. De unge mennesker havde tit noget at spørge om. Det blev så til, at vi skulle aftale en tid for et telefoninterview. Så skulle de samle spørgsmål sammen, have en telefon med ind i klassen, og så kunne de spørge om, hvad de ville, og jeg skulle svare, så godt jeg kunne. Det var noget, der passede dem.

Selve rapportarbejdet var meget interessant. Man får en hel del menneskekundskab og undres mange gange. Jeg fik et Danmarkskort som skriveunderlag. Det var en stor hjælp, når jeg skulle lokalisere, hvor observationen havde fundet sted. Alle kendte verdenshjørnerne af navn, men ikke hvor de lå: "Det var mod vest, dér hvor solen står op."

Ind i mellem kunne man undre sig meget, og en aften gik det galt. En meget oprevet kvinde fra Ringsted ringede og fortalte, at hun var blevet forfulgt af et lys, der sommetider var lige over hovedet på hende, og det havde forfulgt hende ind gennem en skole. Hun var helt hys og ikke til at få noget sammenhængende ud af. Telefonen var rødgloende. Klokken 0.30 tog vi stikket ud – efter 51 henvendelser. Næste morgen kl. 8.20 begyndte det hele igen, da jeg var kørt på arbejde. En af henvendelserne kom fra en ung mand, som havde hørt i lokalradioen om alt det halløj, der havde været. Han kunne fortælle, at synderen var roterende laserlys på et nyt diskotek, der lige var åbnet. Min kone havde omkring 40 henvendelser den formiddag, men nu kunne hun give dem alle en forklaring.

En anden gang, hvor vi havde været ude at køre en tur, var telefonsvareren igen aktiveret. Denne gang var det en fuld observatør, som fortalte i ét væk i 50 min.!

Mens jeg havde alarmcentralen, var der ca. 10 henvendelser om dagen. Også fra politiet eller militæret, som ringede for at fortælle, at de havde fået henvend-

elser fra observatører og havde videregivet SUFOI's telefonnummer.

Det har været mange gode år med SUFOI, og jeg følger stadig med i, hvad der sker.

AF VERNER MØLLER

Verner Møller, 78 år. Æresmedlem og medlem af SUFOI's repræsentantskab i perioden marts 1998-september 2000.

SUFOI 50 år

Redaktionen har inviteret medlemmer af repræsentantskabet, æresmedlemmer, venner af SUFOI m.fl. til at skrive en kort artikel om, hvilken observation eller begivenhed der har gjort størst indtryk på dem. Hvilken indflydelse deres interesse for ufoer har haft på deres liv gennem årene – hvis overhovedet nogen. Og evt. hvordan de ser SUFOI's aktiviteter i dag og i fremtiden. De første artikler i serien blev bragt i *UFO-Nyt* nr. 4, 2006.

Mack Brazel - den plagede landmand

2. del

AF THOMAS
J. CAREY OG
DONALD R.
SCHMITT

Venner og naboer

Brazels venner og naboer kunne fortælle meget, især om hans "ændrede livsførelse" efter han vendte tilbage fra den militære varetægt. Ifølge hans nærmeste nabo, Floyd Proctor (død i 1987), som Moore interviewede i 1979, var Mack i en form for affekt og meget snakkesalig om sine opdagelser, da han mødte Proctor en eller to dage efter rejsen til Roswell og sheriffs kontor.

Ifølge Proctor "kunne Mack slet ikke lade være med at fortælle om det." Proctors kone, Loretta, fortalte, at Mack fulgte hendes syv-årige søn, Dee, som havde besøgt Foster ranchen den dag, hjem. Mack medbragte en lille stump materiale og viste det til ægteparret, som opfordrede ham til at fortælle myndighederne om fundet for måske at få dusøren på 3.000 dollars – udlovet til den der kunne fremskaffe et bevis på en "flyvende skive".

Proctor bekræftede over for Moore, at Brazel havde været tilbageholdt af militæret i omkring en uge, hvorefter han ikke ville tale om hændelsen, men foretrak at skifte emne eller gentage ballon-historien, hvis han blev presset.

Proctor fortalte, at han havde været i Roswell sammen med en anden nabo, L. D. Sparks, mens Brazel var tilbageholdt. Brazel var omgivet af en eskorte på et halvt dusin militærfolk, når han gik rundt i byen. Han opførte sig ifølge Proctor underligt og lod som om, at han ikke genkendte Proctor og Sparks, da de mødte ham. Denne episode blev bekræftet af Sparks, da vi i 1998 interviewede ham i hans hjem i Roswell. Den blev også bekræftet af Leonard Porter og Bill Jenkins, to af Brazel andre naboer dengang.

I et interview i 1998 fortalte forhenværende ejendomsmægler Howard Scoggin fra Las Cruces i New Mexico om et møde med Mack Brazel i 1959. Scoggin var taget ind på en lokal restaurant for at spise frokost med en ven. Vennen udpegede Brazel, som

sad alene ved et andet bord. Mod vennens råd gik Scoggin hen til Brazel og udspurgte ham om 1947-hændelsen. Uden at sige et ord knyttede Brazel næven, lavede en grimasse, forvrængede sit ansigt og rejste sig så langsomt fra sin stol. Af frygt for sin sikkerhed trak den overraskede Scoggin sig tilbage, mens Brazel langsomt gik forbi ham og ud af restauranten, hvor han efterlod sin mad på bordet. "Det var som at se en af disse varulvefilm, hvor stjernen bliver til et uhyre," sagde Scoggin små 40 år efter sit møde med Brazel.

Vi interviewede også en af Brazels tidligere ansatte, Ernest Lueras, på hans servicestation i Corona. Lueras kunne huske engang, hvor han og Mack var på vej fra Corona til Tularosa, en tur der på nutidens veje tager tre timer. Turen fandt sted nogen tid efter 1947-hændelsen, men før Mack forlod Corona for at åbne sin egen forretning i Las Cruces, et kødpaknings-foretagende. Lueras husker turen så levende efter alle disse år pga. Brazels meget underlige opførsel. Efter flere forsøg på at få en samtale i gang gav Lueras op. Resten af turen foregik i fuldstændig tavshed. Lueras var rådvild og vidste ikke, hvordan han skulle bryde sin chefs tavshed. Lueras siger i dag, at "De [militæret] fik virkelig ødelagt ham."

Ifølge Loretta Proctor fulgte Mack hendes syv-årige søn, Dee, hjem. Mack medbragte en lille stump materiale og viste det til ægteparret Proctor.

Hvad Brazel fandt

Som William Moore fortæller i bogen "The Roswell Incident" (på dansk: "Ufo'et der styrtede"), fortalte Mack venner og familie, at materialet stammede fra en eksplosion i luften og ikke en nedstyrtning, da de enkelte stumper var spredt over et meget stort område. Vegetationen i området, hvor materialet lå, var lettere afsvædet. Materialet lignede ikke noget, han havde set før: "meget mærkeligt...det mærkeligste stof, jeg nogensinde har set". Metallet var anderledes end andet metal, han havde set før, da han hverken kunne skære, ridse eller skrælle det med sin kniv.

De mærkelige tegn eller symboler på Roswell-materialet er også beskrevet af andre vidner, heriblandt major Marcel og hans søn, Jesse Marcel Jr. Mack fortalte venner og familie om lignende tegn, også til Bill Jr., Macks ældre søster Lorrene Ferguson og Proctor. Bill kan huske, at hans far beskrev tegnene som "figurer", og troede, at hans far mente noget i stil med forhistoriske indianske helleristninger på klipper. De er almindelige i det sydvestlige USA. På den anden side husker Ferguson og Proctor Macks beskrivelse af tegnene som noget i retning af "de tegn", man kan se på det papir, der er viklet om kinesisk og japansk fyrværkeri, og at de havde forskellige pastelfarver.

En ting af stor betydning er Bill Jr.'s udtalelse om, at hans far fortalte ham, at hæren havde indrømmet, at det så absolut "ikke er noget vi har lavet". Mack kan meget vel have fået det at vide under sin tilbageholdelse i et forsøg på at overbevise ham om, at han skulle samarbejde. Der er dog intet i arkiverne, der tyder på, at Mack, hans familie eller venner nogensinde nævnte noget om lig.

Brazel besøger sheriffen

Disse irriterende korte beskrivelser er alt, hvad vi kan få ud af Brazels familie og venner. Først var de entusiastiske, senere blev de mindre samarbejdsvillige. Hvad

Maggie og Mack Brazel.

det end var, som styrtede ned på ranchen, lagde Brazel en smule af det i en kasse og afleverede det til Chaves Countys sheriff. Da militæret fik kendskab til opdagelsen, fandt de den så provokerende, at de øjeblikkelig sendte to seniorofficerer, som fulgte Brazel til det fjerne sted for at undersøge sagen – endda på en søndag.

Det er betydningsfuldt, at disse officerer var ledende efterretningsofficerer i 509th Bomb Group og gjorde tjeneste ved efterretnings-tjenesten på Roswell. De var ikke ledsaget af menigt personel, hvilket også understreger sagens betydning, og at militæret tog Brazels beretning alvorligt. Man kan gøre sig den tanke, at fundet på Foster ranchen ikke var det første af sin art i Roswell-området. Det kan forklare, hvorfor højtstående officerer reagerede så hurtigt på Brazels beretning.

Frank Joyce mindes "W. W."

Joyce blev først interviewet i 1982, da Moore fulgte et tip og fandt ham i Albuquerque. I 1947 var Joyce 24 år og nyhedsoplæser hos radiostationen KGFL i Roswell.

Han var også tilknyttet for United Press' telegram-service. Det betød, at han skulle sende interessante nyheder ud på det landsdækkende telegrafnet. Det var på grund af dette job, at han fik problemer med hærens flyvevåben. Han sendte historien om Blanchards "erobrede skive" ud på UP's netværk. Det gjorde påstanden til en international sensation i stedet for at begrænse den til Roswell. Joyce rejste fra byen i 1948 og vendte aldrig tilbage. Han slog sig ned i Albuquerque, hvor han arbejdede som nyhedsoplæser i radio og tv i over 40 år.

Joyce sagde, at Blanchards pressemeddelelse blev leveret personligt af løjtnant Walter Haut, presseofficer i Roswell. Da Moore interviewede Joyce, var han stadig på vagt, når han talte om sit en-

gagement i 1947-hændelsen. Han anførte sin uvilje mod at afsløre oplysninger om, hvad der syntes at være tophemmeligt og kunne skade den nationale sikkerhed, hvis det blev afsløret, såvel som oplysninger om hans job som kendt medieperson. Så det ser ud til, at Joyce talte sandt til Moore, men han fortalte ikke hele sandheden.

Ifølge Joyce havde han "spillet plader" og oplæst lokale nyheder i sit show søndag den 6. juli om eftermiddagen. Som sædvanligt ringede han til sheriff Wilcox, mens pladespilleren kørte, for at spørge om der var sket noget, han kunne bringe i nyhederne. Wilcox gav Brazel telefonen og Joyce interviewede ham, dog uden at sende interviewet ud i radioen. Joyce foreslog, at Wilcox skulle kontakte militæret. Wilcox fulgte rådet.

Hovedgaden i Roswell i 1947.

Radiostationen KGFL i Roswell, 1947.

Mærkeligt nok kom Joyce ind på detaljer om, hvad Brazel ikke fortalte ham om sit fund under det første interview, såsom "ballon-delene" og "balsa-delene". Men der var intet om Brazels beskrivelse af, hvad han faktisk fandt, hvilket ellers måtte være det vigtigste i interviewet. I stedet talte Joyce om Brazels sindsstemning under samtalen og karakteriserede ham som "forfærdet", men uden at uddybe det eller give en forklaring.

Herefter omtalte han et andet interview med Brazel. Vi har ikke omtalt det tidligere, da det er forskelligt fra de øvrige interviews. I dette andet interview (foretaget i 1998) fortæller Brazel for første og eneste gang, at han handlede under tvang. Joyce beskrev, hvor-

Fra arkiverne

dan Brazel kom ind på radiostationen et par dage efter søndagens telefonsamtale for at ændre sin historie. Mens han hørte den nye version, sagde Joyce med lukket mikrofon til Brazel: "Hør lige her! Ved du godt, at den historie, som du nu fortæller mig, ikke passer med den historie, som du fortalte mig i telefonen?"

Efter en kort pause lænede Brazel sig tættere ind til Joyce og sagde:

"Hør her sønneke. Dette her bliver mellem os. De forlangte, at jeg tog herind og fortalte dig denne historie, ellers ville det gå os begge meget ilde."

"Det kan jeg ikke komme ind på"

Moore spurgte Joyce, om Brazel havde omtalt nogen lig over for ham i telefonen. Joyces kryptiske svar var: "Jeg kan ikke komme ind på det. Jeg ønsker ikke at udtale mig." Moore pressede på for at få mere at vide, men Joyce afsluttede samtalen ved at sige:

"Jeg tror, jeg har fortalt alt, hvad jeg har at fortælle. Jeg har for længe siden besluttet mig for ikke at fortælle mere om den sag. Den landmand tog tilsyneladende sin viden med sig i graven ... Hvad end denne tingest var for noget, så landmanden den, og den kom ikke fra denne planet. Hvad jeg senere har hørt om, at flyvevåbnet var i besiddelse af ligene af nogle små mænd fra rummet ... er i fuld overensstemmelse med det, jeg hørte dengang." Vi undrer os lidt over den sidste udtalelse. Hørt fra hvem dengang?

Det er interessant, at dengang dette interview fandt sted, havde ingen på noget tidspunkt nævnt noget som helst om ligene fra Roswell. Den eneste flyvende tallerken-beretning, som omtalte lig og passer med Roswell/Corona tidsrammen, var beretningen fra Barney Barnett (død 1969). Ifølge ham fandt nedstyrtningen, hvor besætningen omkom, sted ved San Agustin, 250 km vest for Roswell.

Selv om Moore skrev meget om Roswell efter dette interview, interviewede han tilsyneladende aldrig Joyce igen, ligesom informationerne fra Joyce i Moores artikler stort set forbliver uændrede.

Joyce taler med Randle og Schmitt

Joyce var i ilden igen i 1989, da Kevin Randle og Donald Schmitt

interviewede ham. Joyce var stadig bange for at tale om hændelsen i 1947, og han afviste al brug af båndoptager under interviewet. Han gentog stort set den beretning, som Moore havde fået syv år tidligere, men kom dog med et par mindre tilføjelser. Joyce fortalte, at sherif Wilcox hverken var imponeret over Brazels historie eller troede på den. Derfor bad Brazel Joyce om råd, og Joyce rådede ham til at ringe til flyvebasen. Dette er en mindre ændring af hans første version, hvor Joyce sagde, at han direkte rådede Wilcox til at kontakte basen.

Joyce fortalte Randle og Schmitt, at Brazel havde fortalt "alt" i telefonen, men, som under Moores interview, derefter nægtet at sige mere eller svare på specifikke spørgsmål om, hvad det var, Brazel havde fundet. Nu tilføjede han, at da Brazel besøgte radiostationen flere dage senere, ventede adskillige militærpersoner ude i forhallen. I denne genfortælling tilføjede Joyce en ny og yderst provokerende detalje:

"Da han var ved at gå, vendte Brazel sig og sagde, 'Du ved da, hvordan de taler om små grønne mænd? Nå, men de var ikke grønne'."

Randle og Schmitt interviewede Joyce igen i 1990. Joyce syntes nu mere åben og imødekomende. Der dukkede dog meget lidt nyt op, selv om Joyce endnu en gang gentog, at Brazel havde fortalt ham "hele historien" under den første telefonopringning. Han afsluttede også denne gang med Brazels udtalelse om de "små grønne mænd".

Randle og Schmitt interviewede Joyce fire gange mere i perioden mellem marts 1991 og september 1992. Han føjede nogle detaljer til sine tidligere beretninger, såsom hvor Brazel stod under samtalen på radiostationen, og hvordan han (Joyce) førte sig frem under det, der syntes at have været en meget livlig diskussion mellem de to mænd. Han tilføjede, at Brazel intet fortalte i telefonen om sin familie på ranchen (et vigtigt punkt, da Besse Brazel Schreiber senere fortalte om sin tilstedeværelse der). Det samme gælder Brazels omtale af det område, der var dækket af materialet. I telefonsamtalen var det meget større end under deres senere samtale.

Og da Joyce genfortalte den del, hvor han konfronterede Bra-

zel med uoverensstemmelserne mellem hans første og anden beretning, citerede han nu sig selv ved at sige: "Historien er forskellig, især når det drejer sig om de små grønne mænd." Hvortil Brazel havde svaret: "Blot var de ikke grønne."

Ufo-forskeren Karl Pflock (forfatter til "Roswell – Inconvenient Facts and the Will to Believe", 2001) interviewede Joyce i 1992 og fik den samme beretning. Joyce gentog denne version over for *Albuquerque Journal* under Roswell-hændelsens 50 års jubilæum, og krydrede "små grønne mænd"-udsagnet med, "og se, det kan I tro fuld og fast på."

Der er altså sket en udvikling gennem årene, fra "jeg vil ikke tale om det", til "beretningerne om lig stemmer godt overens med, hvad jeg hørte dengang" til "Brazel sagde, 'Du ved da, hvordan de taler om små grønne mænd?'", og til Joyce spurgte: "Hvad med de små grønne mænd?" Det tog Joyce 10 år at nå frem til denne formodentlig endelige og sidste version. Det er meget interessant, at Joyce siger, at han på ingen måde talte om Roswell de første 20 år, efter hændelsen fandt sted. Hvordan kan det så være, at han langsomt erindrer mere og mere? Er ændringerne i hans oprindelige beretning troværdige? Måske føler han sig mere sikker, efterhånden som årene går, og Roswell-hændelsen bliver mere og mere kendt i den brede offentlighed? Det er vores opfattelse, at udviklingen i Joyces historie snarere er en mere komplet genfortælling af hans samtaler med Mack Brazel end tom snak eller opdigt. Vi konkluderer, at Joyce er et troværdigt vidne, hvis beretning i vid udstrækning er korrekt.

Med Joyces udsagn må vi meget alvorligt overveje den kendsgerning, at Brazel virkelig så lig i forbindelse med nedstyrtningen. Måske viste militæret Mack et lig for at overbevise ham om, at han skulle holde mund. Men det giver ingen mening. Hvorfor vise årtusindes fund til en civilist? Så på trods af alle interviewene med Joyce, mener vi, at noget andet og vigtigere skal kaste lys over dette emne.

Joyce taler med Carey og Schmitt

I maj 1998 besøgte vi Frank Joyce. Efter de indledende høflig-

hedsfraser ændrede Joyce sig til en mand med en mission:

"Jeg vil fortælle jer fyre noget, som jeg aldrig har fortalt nogen før. Stop mig ikke, når jeg først er kommet i gang, for så fortryder jeg måske og klapper i.

Da Wilcox lod W. W. (Joyce kalder Brazel "W. W.") komme til telefonen, kunne jeg høre, at der var en meget oprevet mand i den anden ende af linjen. Han begyndte med at klage over en del affald, som var spredt ud over et stort område på hans marker, og at fårene ikke ville krydse det for at gå hen til deres sædvanlige drikkested."

Det følgende er en rekonstruktion af den oprindelige telefonsamtale mellem Brazel og Joyce baseret på Joyces kommentarer under dette interview.

Brazel: [truende] Hvem skal fjerne alt affaldet? Det vil jeg gerne vide. Der skal komme nogen herud og rydde op.

Joyce: Hvilket affald? Hvad taler De om?

Brazel: [melankolsk] Ved De det ikke? Ved De ikke, hvad det er? Måske er det fra en af disse hersers flyvende tallerken-tinger.

Joyce: Nå, virkelig. Så skal De ringe til hærens flyvebase. De er ansvarlige for alt, hvad der flyver i luften. De er i stand til at hjælpe Dem og fortælle, hvad det er.

Brazel: [På dette tidspunkt var Brazel ifølge Joyce "helt oppe at køre"] Åh, Gud. Åh, min Gud. Hvad skal jeg dog gøre? Det er skrækkeligt, skrækkeligt, forfærdeligt skrækkeligt.

Joyce: Hvad er der? Hvad er så skrækkeligt? Hvad taler De om?

Brazel: Stanken! Den er forfærdelig.

Joyce: Stanken? Fra hvad? Hvad taler De om?

Brazel: De er døde.

Joyce: Hvad? Hvem er død?

Brazel: Små mennesker.

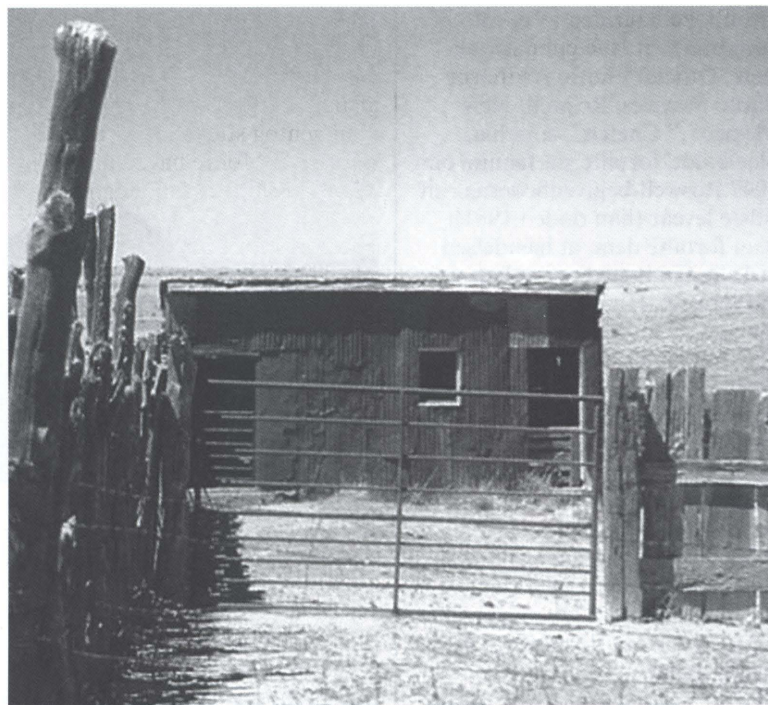
[På dette tidspunkt tænkte Joyce: "Det er vanvittigt!" Han besluttede sig for at spille med i en historie, han ikke troede på.]

Joyce: Hvad i . . . ? Hvor er de? Hvor fandt De dem?

Brazel: Et helt andet sted.

Joyce: Godt, De ved, at militæret jævnligt affyrer raketter og foretager eksperimenter med aber og andre ting. Så, måske...

Brazel: [Råbende] Vorherre bevares! Det er ikke aber, og det er ikke mennesker!

I dette skur opbevarede Brazel vragresterne.

Hermed afsluttede Brazel samtalen.

Joyce fortsatte:

"En dags tid senere ringede W. W. til mig på radiostationen for at fortælle mig, at han ikke fik fortalt historien helt korrekt. Så jeg inviterede ham over på radiostationen. Da han ankom, så jeg, at militæret ventede på ham i forhallen, og han så ud til at være under et meget stort pres. Han fortalte nu en ny historie, og det var, da jeg satte spørgsmålstejn ved han beretning, at han kom med sit udsagn om de grønne mænd. Det var en henvisning til vores oprindelige telefonsamtale. Det var dengang han svarede, at de ikke var grønne, og så gik han."

Brazel og ligene

Fandt Brazel nogen lig? Selv om vi betragter Joyce som et troværdigt vidne, skal hans udsagn bekræftes af andre uafhængige vidner, især fordi det drejer sig om en så vigtig påstand. Det er én ting at sige, som Marcel sagde mange gange, at affaldet "ikke var fra denne Jord". Men at tilføje, at der var lig, som ikke var fra denne Jord, sætter udsagnet i et helt andet perspektiv.

Kort før sin død i 1985 fortalte Wilcoxs enke, Inez, at hendes mand blev informeret om hændelsen af "nogen, som kom til byen". Så tog hendes mand "ud til stedet. Der var et stort afbrændt område, og han så materialet. Det var om

aftenen. Der var 'rumvæsener'. De havde store hoveder. Deres tøj var som silke."

Man skal lige huske, at Mack Brazel hverken fortalte sin familie eller sine naboer noget om, at han havde set fremmede lig. På den anden side handler flere vidneudsagn om, at der blev fundet lig af fremmede væsener. Nogle af udsagnene er meget klare på dette punkt, mens andre er mere forsigtige. En gennemgang af alle disse vidneudsagn er for omfattende at bringe i denne artikel. Lad det være nok at sige, at Joyces version af Brazels udtalelse er værd at tage i betragtning sammen med de nye oplysninger, som vi har fundet frem til. Her er to eksempler.

Vi har opsporet en kvinde, som nu bor i Ruidoso i New Mexico. Hun fortalte en interessant historie om sin eks-mand, som havde været soldat i Roswell. Det var i sommeren 1947. Hun husker, at han kom meget ophidset hjem en aften. Da hun forsøgte at berolige ham, bemærkede hun en mærkelig skidden stank, som kom fra hans uniform. Da hun havde fået beroliget ham, fik hun ham til at fortælle, at han var blevet udsendt til en ranch "oppe ved Corona", hvor man havde fundet nogle lig. Hun skyndte sig at vaske hans tøj, og han tog et grundigt bad for at fjerne stanken.

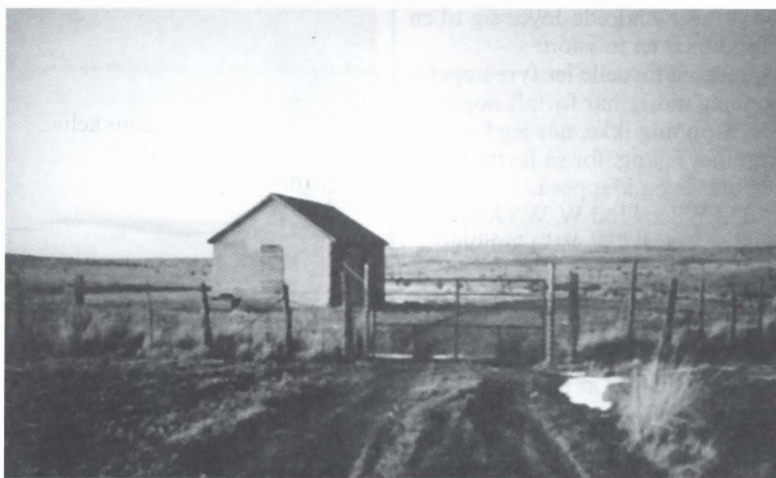
Vi er i kontakt med afdøde Meyers Wahnees familie. Han var pilot og kommandør i 714th Bomb Squadron, 448th Bomb

Fra arkiverne

Group. På bagsiden af et foto af ham findes et stempel med teksten "Official Photo, Air Force Photo Services, Roswell, New Mexico". "Chefen", som han blev kaldt, fortalte sin familie om 1947 Roswell-begivenhederne i sit sidste leveår (han døde i 1981). Han fortalte dem, at hændelsen virkelig fandt sted, og at han var involveret. Han fortalte også, at der var *tre* forskellige steder. Der blev fundet lig, som blev fløjet til Texas. Af speciel interesse for os, ud over oplysningen om det tredje sted, er, at han fortalte sin kone og to børn, at der blev fundet "ligrester i opløsning" i materialet på Fosters ranch. "Det skete virkelig," fortalte han dem. Vi kan spekulere over, om han følte sig så fri, at han turde tale om hændelserne i 1981, da Roswell var blevet almen kendt.

Nogle ting er det bedst at glemme

I lyset af de nye oplysninger, der nu foreligger om Mack Brazels rolle, er det helt klart, at mange spørgsmål endnu er ubesvarede. Vi er overbeviste om, at vores forskning leder i den rigtige ret-

I denne lille hytte på Fosters ranch boede Mack Brazel om sommeren. Major Jesse Marcel og kaptajn Sheridan Cavitt overnattede i hytten den 7. juli 1947 og brugte den følgende dag til at indsamle og undersøge det nedstyrtede materiale.

ning, hvad end udfaldet bliver. Nogle af vidnernes tilbageholdenhed forstærker blot mistanken om, at der er andet og mere end vragrester indblandet.

Som så mange involverede tog den tidligere ejer af KGFL, Walt Whitmore, hemmeligheder med sig i graven. Kort før Whitmores død besøgte Joyce ham og talte om Roswell. Joyce stillede

det vigtige spørgsmål: Var der lig? Whitmore svarede: "Nogle ting er det bedst at glemme." Mere sagde han ikke.

Kilde:

International UFO Reporter (IUR), vinteren 1999/ -for & kmh

Forskere skaber ufo-teknologi

Der findes en række af teknologier, som traditionelt tillægges ufoer og aliens. Flere af disse teknologier er i fuld gang med at blive frembragt af jordiske forskere.

En af de egenskaber, som meget ofte tilskrives ufoer, er evnen til at kunne standse biler og forstyrre elektrisk udstyr som tv og radioer. Der eksisterer utallige ufo-beretninger, som involverer køretøjer, der bringes til standsning i nærheden af en ufo. Noget sådant kan gøres med en såkaldt elektromagnetisk puls (EMP).

Mange mennesker vil nok have oplevet svage EMP-virkninger, når køretøjer, hvis tænding er indstillet forkert, får radioen til knase, når de kører forbi. Der eksisterer apparater, der kan fremkalde en så kraftig elektromagnetisk puls, at den kan standse et køretøj og sætte andet elektronisk udstyr ud af funktion. Problemet med dette apparat er dog, at det

udsender pulsen ukontrolleret i alle retninger. Det er altså ikke særligt brugbart som våben, medmindre det kastes som en EMP-bombe langt inde i fjendtligt område. Men der arbejdes hårdt på at konstruere en EMP-generator, der kan udsende en målrettet puls mod et afgrænset mål. Et sådant strålevåben kunne monteres under en politihelikopter, således at biljagter kan bringes til en hurtig og ufarlig afslutning. Der er dog stadig en forskel på de forstyrrelser af biler, som beskrives i ufo-sager, og dem som en EMP-strålekanon ventes at forårsage. I de fleste beretninger om ufoer kan køretøjet starte igen, når ufoen er forsvundet. EMP-strålen vil sandsynligvis kortslutte så meget af bilens elektronik, at den skal repareres, før den igen er brugbar.

Elektromagnetisk puls (EMP)

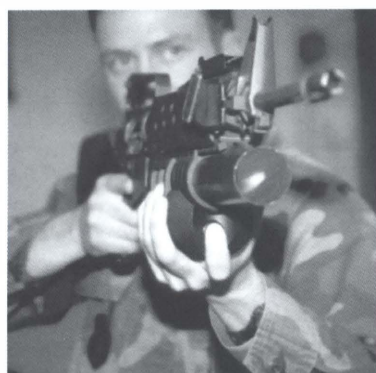
En stærk impuls af elektromagnetisk stråling forårsaget af en eksplosion fra et kernevåben. Kendt fra de atmosfæriske atomvåbenforsøg i slutningen af halvtredserne. Forskningen i den elektromagnetiske puls hindres af forbudet mod atomvåbenforsøg over jorden i 1962. Den elektromagnetiske stråling forstærkes i neutronvåben. Kan teoretisk lamme alt elektrisk udstyr meget langt fra eksplosionsstedet. Forskning i elektromagnetisk puls førte til udvikling af mikrobølgevåben.

En anden form for stråle, der går igen i mange ufo-beretninger, er en lysstråle, som paralyserer ofrene, så de er ude af stand til at bevæge sig. Strålen udsendes enten fra ufoen selv eller fra våben, som bæres af ufonauter. Men en sådan paralysestråle er faktisk blevet opdaget af mennesker ved et tilfælde.

Den amerikanske Saber-laser er på størrelse med en lommelygte og er beregnet til at blive monteret under løbet på en riffel. Den er beregnet til at fungere som sigtemiddel – kuglen rammer der, hvor pletten af laserstrålen er synlig – og til at oplyse mørke områder. Men under det amerikanske ledede forsøg på at stoppe borgerkrigen i Somalia i 1990'erne opdagede man en tredje anvendelsesmulig-

hed for Saber-laseren: Soldater fandt ud af, at hvis strålen fra Saber-laseren blev rettet direkte imod ansigtet af en person, så blev denne person øjeblikkeligt paralyseret og stod totalt ubevægelig. Ingen kunne umiddelbart forklare denne effekt, men amerikanske soldater begyndte hurtigt at gøre flittigt brug af den. Når man havde med ophidsede folkemængder at gøre, forsøgte man at paralyserer de mest aggressive medlemmer med laserståler.

Siden da er der udviklet andre våben, som er specielt beregnet på at paralyserer mennesker uden at forvolde varige skader.

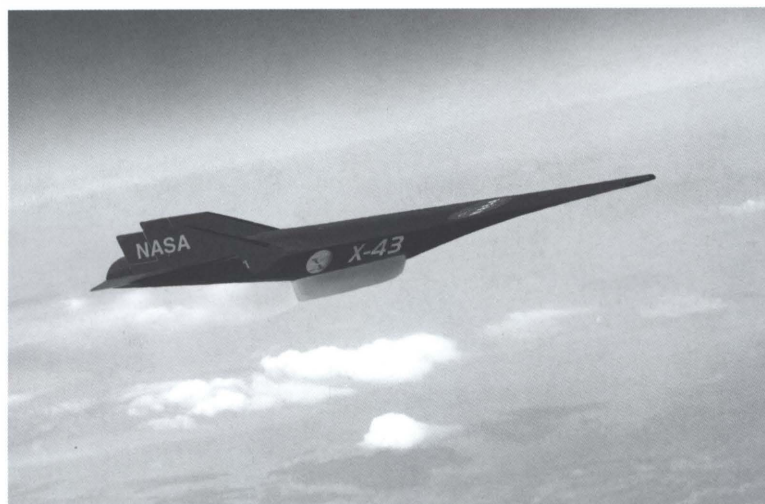
(Foto: U.S. Army)

Mange øjenvidner taler om ufoer, der tilsyneladende kan forsvinde i ét nu – og mange mener, at de besidder evnen til at gøre sig usynlige. Det er en evne, som mennesker har drømt om længe, og som måske kan blive virkelig inden for en overskuelig fremtid. Det amerikanske militær arbejder med to former for "supercamouflage", som er en tilnærmelse til usynlighed. Den ene er en dragt, som vil skifte farve efter omgivelserne. Den vil givetvis være bedre

end nogen form for camouflage, man kender nu, men vil dog ikke gøre brugeren rigtig usynlig. Et mere avanceret system er et køretøj, som er dækket med et tæppe af optiske fibre. Fibrene på den ene side frembringer et billede af det, som er på den anden side af køretøjet. Hvis køretøjet således holder med den ene side tæt op ad en murstensmur, vil den side, som vender væk fra muren, altså gengive et billede af en murstensmur. Den anden side vil gengive et billede af det, som måtte befinde sig på den anden side, som fx et træ.

Det er endnu uvist, hvor skarpt et billede det er muligt at frembringe med disse optiske fibre, men det er nok det tætteste, man kommer på at gøre et objekt usynligt med den teknologi, der umiddelbart er til rådighed. Et forsøg, der åbner muligheden for at gøre et objekt komplet usynligt, blev udført af forskere i 2006, hvor det lykkedes at lede mikrobølger uden om en aluminiumscylinder. I stedet for at ramme cylinderen søgte mikrobølgerne rundt om den og fortsatte så. Dette forsøg er på alle måder banebrydende. Hvis det fungerer med mikrobølger, skulle der ud fra et strengt videnskabeligt synspunkt også være muligt at gøre det samme forsøg med synligt lys. Dette ville gøre cylinderen komplet usynlig for det menneskelige øje.

Objekter, der bevæger sig med meget høje hastigheder i atmosfæren, sådan som det mange gange er observeret på radar, klassificeres ofte som ikke-jordiske fartøjer alene på grund af hastigheden. Men inden for de kommende 10-20 år vil vi nok opleve menneskeskabte fly og droner, der bevæger sig med ekstreme hastigheder.

En tegners opfattelse af scramjetten X-43A.
(Tegning: NASA)

Problemet med at bygge sådanne ekstreme luftfartøjer er egentlig ikke så meget motorkraften – det er mere den kendsgerning, at friktionsvarmen vil få de fleste kendte materialer til at smelte eller udvide sig så meget, at flyet går fra hinanden. Men med opdagelsen af flere typer af såkaldte superlegeringer kan dette sandsynligvis løses. Disse legeringer er stabile nok til at modstå varmen og

samtidig lette nok til at kunne anvendes til luftfartøjer. Drivkraften vil sandsynligvis være en såkaldt "scramjet" – en videreudvikling af ramjet'en. Det anslås, at fly med scramjets vil kunne nå op på hastigheder omkring 15 gange lydens hastighed. Samtidig vil de også være meget manøvredegtige. De hurtigste og mest manøvredegtige fartøjer vil næsten sikkert være computerstyrede droner, da

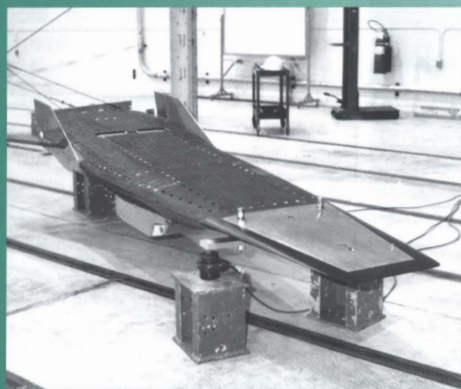
den enorme g-påvirkning vil være fatal for en pilot. □

Kilder:

"Power for a Space Plane", *Scientific American*, august 2006, side 38-45
www.rummet.dk
 NASA

Hvad er en scramjet?

Tirsdag den 16. november 2004 slog NASA's ubemandede forsøgsfly, X-43A, sin egen hastighedsrekord. I en højde på mere end 33 km over Stillehavet nåede X-43A op på ca. 11.000 km/t – svarende til næsten ti gange lydens hastighed. Dette var den sidste af tre testflyvninger, hvorefter X-43A projektet blev afsluttet. Med de succesfulde flyvninger har flyet imidlertid banet vejen for en motortype, der på længere sigt kan revolutionere både luft- og rumfart.

Det kun godt 3,5 meter lange forsøgsfly er hverken en raket eller et almindeligt jetfly. Den høje hastighed nås med en såkaldt scramjet-motor, hvor flyets fremadrettede bevægelse presser luft sammen i motoren, sådan at afbrændingen af brændstof kan få tilført den nødvendige mængde ilt. I en almindelig jetmotor sker sammenpresningen af luft med turbineblade, mens en raket medbringer ilt i store tanke. Et scramjet-fly har således ikke brug for ilttanke, da den bruger iltten i atmosfæren. Yderligere har en scramjet-motor kun få bevægelige dele, men den kan til gengæld ikke løfte flyet fra jorden. Sammenpresningen af luft i motoren bliver nemlig først stor nok ved en hastighed på flere gange lydens. Dette problem kan dog let løses ved at løfte og accelerere scramjet-flyet med konventionelle jetmotorer eller en raket.

(Foto: NASA)

På sine hypersoniske flyvninger er X-43A blevet hjulpet på vej af et ombygget B-52 bombefly og en Pegasus-raket, hvor X-43A har været monteret i spidsen af raketten. Først er raketten med X-43A blevet løftet til godt 12 kilometers højde af B-52 flyet, hvorefter de er blevet frigivet. Raketten har så sørget for, at X-43A har fået den nødvendige hastighed og højde.

(Foto: NASA)

Efter at raketten har gjort sit arbejde og er blevet koblet fra X-43A, er scramjet-motoren blevet tændt. Når motoren har brugt alt brændstoffet, er X-43A faldet i Stillehavet. Det ville have været for kompliceret og bekosteligt at bygge X-43A, så den efter endt scramjet-flyvning kunne lande igen. Information om flyets og motorens ydeevne er derfor blevet sendt ned til Jorden løbende under flyvningen.

(Foto: NASA)

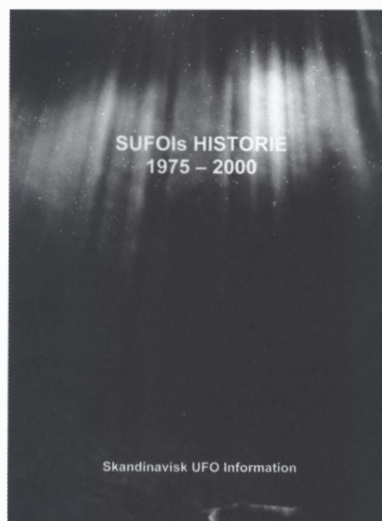
SUFOIs Historie 1975 - 2000

Den gennemillustrerede beretning om SUFOIs aktiviteter gennem mere end 25 år. Det arbejde, der for alvor bragte ufoer på avisernes forsider som et fænomen, der skulle tages alvorligt.

Det er 240 siders ufo-historie, foreningshistorie og personhistorie. Bogen er redigeret af Per Andersen, der selv har været aktiv i SUFOI siden 1976, herunder 12 år i den daglige ledelse.

Bogen gennemgår i 7 omfattende kapitler ufo-sagen i Danmark. Mere end 150 illustrationer – de fleste i farver. Omfattende indeks.

Komplet bogudgave (ringbind) inkl. cd: **kr. 580**
SUFOI medlemmer kan købe den komplette udgave for **kr. 380**

Bestillingskupon

Alle materialer bestilles ved at udfylde denne kupon (eller en kopi af den). Sæt kryds ved de ønskede materialer. Send kuponen til: **SUFOI, Postboks 95, 6200 Åbenrå.**

Ved bestillinger på kr. 250,00 og derover fremsendes faktura. Porto/ekspeditionsgebyr er på kr. 30,00 – uanset hvor meget du bestiller.

Navn: _____

Adresse: _____

Send venligst de afkrydsede materialer:

DANSKE BØGER

- ☐ Universet - dødt eller levende? kr. 249,00
- ☐ Mysterier i fortiden (+ dvd), kr. 198,00
- ☐ Mysterier fra det overnaturlige (+ dvd), kr. 239,00
- ☐ Det mystiske Danmark, kr. 269,00
- ☐ Hemmelige selskaber, kr. 89,00
- ☐ Konspirationsteorier, kr. 69,95
- ☐ Flere konspirationsteorier, kr. 69,95
- ☐ Endnu flere konspirationsteorier, kr. 89,95
- ☐ Frankenstein A/S, kr. 89,95
- ☐ SUFOIs Historie 1975-2000 (bog+cd), kr. 580,00. (for abonnenter kr. 380,00)

ENGELSKE BØGER

- ☐ The AREA 51 & S-4 Handbook, kr. 259,00
- ☐ Bad Astronomy, kr. 159,00
- ☐ Firestorm, kr. 489,00

- ☐ Life Beyond Planet Earth, kr. 328,00
- ☐ Looking for Orthon, kr. 228,00
- ☐ On this day in UFO history, kr. 175,00
- ☐ Swamp Gas Times, kr. 255,00
- ☐ UFOs and alien contact, kr. 270,00
- ☐ UFOs and The National Security State, kr. 349,00

DVD

- ☐ Unidentified Flying Objects (1956), kr. 139,00

NYHEDER

- ☐ UFO-Vision 9 (2007), kr. 59,00
- ☐ UFOs - A Century of Sightings, kr. 329,00

JUBILÆUMSKONFERENCE 2007

- ☐ Hermed bestilles _____ billetter á kr. 120,00

Til det samlede beløb lægges kr. 30,00 i porto/ekspedition

Stefan Roslund
Nybykroken 17 bv
S-163 70 Spånga

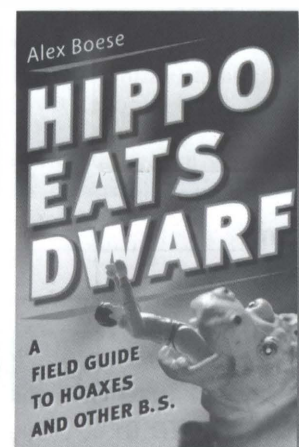
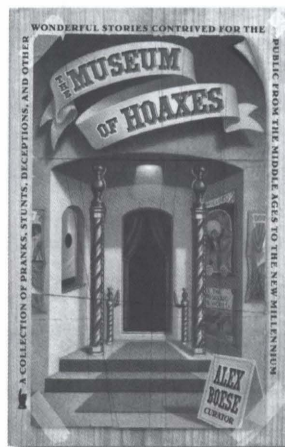
Læsertips

Hvis du godt kan lide en god historie, har humoristisk sans og også gerne vil teste din skarpsindighed, så skal du besøge "Museum of Hoaxes". Det er ganske gratis at besøge svindel-museet og kræver ikke, at du tager på en længere rejse. Du skal bare tænde computeren og klikke ind på www.museumofhoaxes.com.

Hjemmesiden er grundlagt i 1997 af videnskabshistorikeren Alex Boese, da han skulle indsamle kildemateriale til sine universitetsstudier.

www.museumofhoaxes.com er en guldgrube af alle mulige svindelhistorier gennem tiderne. Her finder man bl.a. en top-100 over aprilsnarhistorier, de 10 værste aprilsnarhistorier, et billedgalleri over svindelfotos og en samling af snyde-hjemmesider. Desuden kan man teste sig selv i, hvor dygtig man er til at skelne mellem ægte og manipulerede fotos.

Alex Boeses arbejde som svindel-ekspert har også resulteret i to underholdende og illustrerede bøger: "The Museum of Hoaxes" (2002) – som gennemgår de største svindelnumre gennem tiderne – og "Hippo Eats Dwarf" (Flodhest æder dværg, fra 2006), som gengiver vort tids svindelnumre opdelt i temaer.

I begyndelsen af 2000 blev katten Snowball berømt på internettet som monsterkatten på 43,5 kg. Manden på fotoet hedder Cordell Hauglie, og han havde brugt et almindeligt billedbehandlingsprogram til at ændre på et foto af familiens kat for at drille sin datter. Venner til datteren fik fingre i billedet og lagde det på internettet, hvorefter historierne rullede om den genmanipulerede kat. Cordell Hauglie morede sig over den utilsigtede berømmelse og deltager jævnligt som særlig gæst på katteudstillinger og i tv-shows. (Foto: fra bogen "Hippo Eats Dwarf")